

درداوتے

شاعر:
میاں عارف یار

ناشران

بالمقابل اقبال لائبریری، بک سٹریٹ، جہلم پاکستان

Ph: +92 (0544) 614977 - 0321-5440882

Email: showroom@bookcorner.com.pk - Web: www.bookcorner.com.pk

بک کونر شو روم

درداوتے 2

جملہ حقوق محفوظ ہیں

اشاعت: مارچ 2010ء
نام کتاب: درداوتے
شاعر: میاں عارف یار
معاونین: احسان اللہ - زیب النساء
کمپوزنگ: زیر اہتمام بک کارز جہلم
ناشر: بک کارز شو روم، جہلم
رابطہ: 0321-5440882
قیمت: 150/- روپے

ملنے کا پتہ:

میاں عارف یار
بمقام سوہل کلاں، تحصیل و ضلع گجرات
رابطہ: 0303-4902317

درداوتے

شاعر:
میاں عارف یار

ناشران

بالمقابل اقبال لائبریری، بک سٹریٹ، جہلم پاکستان

Ph: +92 (0544) 614977 - 0321-5440882

Email: showroom@bookcorner.com.pk - Web: www.bookcorner.com.pk

بک کونر شو روم

حمد باری تعالیٰ جل جلالہ

حدوں بے حد صفت ربانی جس دی حد نہ کائی
عارف یارا باز عقل دا نہیں اڈ دا اس جائی

اس دریا حیرت دے اندر عقلاں غوطے کھاون
چاٹر چتر چالاکی وائے گنگے نظری آون

جے دریا سیاہی ہوون قلماں رکھ تہامی
لکھنے والی خلقت ہووے کیا خاصی کیا عامی

لکھ لکھ کے گھس جاون قلماں ہو جائے ختم سیاہی
عارف یارا ختم نہ ہووے ہر گز صفت الہی

مردہ انڈیوں چا نکالے پھوں پھوں کردا چوزہ
کوڑی ولو نال لگاوے شہد مشا خربوزہ

قطرے اک منی دے اُتے نقش نگار بناندا
چٹی صاف سفید منی تے سوہا رنگ چڑھاندا

نوں کروڑ تریہہ لکھ میلاں سورج دُور زمینوں
تیراں لکھ زمیناں جیڈا وڈا اوہ تخمینوں

کئی کروڑ ثوابت تارے سورج نالوں وڈے
عارف قادر قدرت والے وچ خلائیں گڈے

اک سو دس عناصر کولوں اس زمین بنائی
عارف یارا بیٹھے وانگوں وچ خلاء لٹکائی

ہر دم حرکت دے وچ رہندی مُرد مُرد چکر لگائی
قادر قدرت والا اس تھیں دن تے رات بنائی

دس چیزاں نوں کٹھیاں کر کے بندہ اس بنایا
عارف یارا امر خلق نوں آپس وچ ملایا

دس کروڑ دماغے اندر اس اعصاب بنائے
اک سو تریہہ کروڑ مصور اکھاں وچ بیٹھائے

کناں دے وچ سننے والے لکھ بناویں خانے
عارف یارا فکر کریندے اہل بصیرت دانے

دو کزائما کاتب اس نے بندے نال لگائے
جہڑی گل زبانوں کڈھے حاضر باش لکھائے

اوپر زمین دے ہر ہر جائی کیمرے اس لگائے
جتھے جو کوئی حرکت کر دا فلم اوہدی بن جائے

جنگل باراں شہر بازاراں توں ہوویں جس جائی
عارف یار مصور غیبی تیری فلم بنائی

زمیناں تے آسماناں اندر جو اس خلق وسائی
زندہ مُردہ چھوٹا وڈا غیب نہ اس تھیں کائی

موئی زمین نوں زندہ کردا. کر کے رحمت باراں
سکیاں شاخاں نوں پھل لاندہ دیندا باغ بہاراں

مضطرباں دی کوک سیدہ کرے قبول دعائیں
اس دروازے منکن والا خالی مُردا نائیں

ہر اک چنگے مندے اُتے سورج نوں چکاندا
جمن دشمن پرکھے نائیں اوہ رحمن کہانددا

بخش خلافت آدم تائیں دُنیا تے اُس کھلیا
گرمنا دا تاج پہنایا عہد الستوں ولایا

کوئی جگہ نہ خالی اس تھیں رہندا ہر ہر جانی
مخن اقرب والی یارو آپے بھنک اُس پائی

عاشق معشوق دواں دے دل وچ اُس نے ڈیرا لایا
آپ رُساوے آپ مناوے کون دو جا وچ آیا

آپے دُکھ بندیاں نوں دیندا آپے خوشی ویکھاوے
آپے روون ہسن والے پیا سبب بناوے

آپ کرے تندرست بندے نوں آپ بیماری لاند
وچ دواکیں عارف یارا آپ شفاکیں پاند

جیہہ وچاری ہل نہ سکدی جے نہ رب ہلاوے
وچ زبانی بولن والی قوت مسلسل پاوے

بے پرواہی اس دی کولوں پیر پیغمبر ڈر دے
عارف یارا عاجز ہو کے سر سجدے وچ دھر دے

جو اوہدے در رووے دھووے ہو کے درد رنجانا
ثرت سُنے فریاد اوہدی نوں عاجز ویکھ نمانا

میرے ورگے جہل بندے تے شعر الہام کراند
عارف یارا نور اپنے تھیں عقل میری چمکاندا

عدموں کڈھ موجود کریندا پھر عدم ول کھڑا
پھر دوبارہ آوے نائیں جو عدم وچ وڑا

سب مویاں نوں زندہ کرسی روز قیامت والے
عدل ترازو قائم کر لسی کر کے خوب سنبھالے

نیکاں نوں وچ جنت کھڑی کر کے لطف نرالے
عارف یار کفاراں تائیں کرسی نار احوالے

جے تڈھ عدل کمایا سایاں فیر بچا نہیں میرا
فیر مینوں کوئی خطرہ نائیں فضل ہو یا جے تیرا

اندر میرا گفروں کالا باہروں رنگ نورانی
ریا کاری دے کر کر سجدے پائے محراب پیشانی

آل اولاد نبی ﷺ دی کچھے میریاں بخش خطائیں
میں جھوٹھا بدکار زبانی عرضاں قابل نائیں

جھوٹھ فریب دعا ہر ویلے میری کار ستانی
رہیا نہ اثر زبانی اندر کر کر غلط بیانی

نعت شریف رسول مقبول ﷺ

واہ وا سوہنا نبی ﷺ اساڈا اچیاں شانان والا
عارف یارا روز حشر دے اُمت دا رکھوالا

شافعی عاصی اُمت سندا حوض کوثر دا ساتی
رحمت کل جہاناں کارن صاحب خوش اخلاقی

عمر اوہدی دیاں قسماں کھاوے سچا رب غفاری
کل نبیاں دی بخشی اُس نوں صاحبی تے سرداری

کوئی نہ شان اوہدی نوں رلدا بھانویں کیڈ اوچرا
رات معراج دی جس دا ہویا عرشاں اُتے ڈیرا

وچ انجیل مقدس اُس نے فار قلیط کہایا
وچ غزلات سلیمان والے نام محمد ﷺ آیا

وچ کلکی پوران کتابے کرشن جی فرمایا
شمبل ویپ کریسی پیدا اک اوتار خدایا

کھیل برن مشہور کتابے خبر اونہاں دی آئی
تلسی داس بشارت اُس دی نظماں وچ لکھائی

بھوشہ وچ پُران کتابے صفت اونہاں دی آئی
رشی ویاس علامہ ہوراں خوب تعریف کرائی

اپنی عہد کتابے اندر آئی تعریف اونہاں دی
اتھر ویدے وچ عارف یارا نعت شریف اونہاں دی

وچ کتابے بدھ ماتا نے میتیا نام بولایا
عارف یارا ہرقل رومی اُس دا عکس چھپایا

وچ کتاب مصنف مائیکل لکھدا نال حیرانی
اوہ انسان عظیم محمد صلی اللہ علیہ وسلم کوئی نہیں اُس دا ثانی

لائف آف محمد صلی اللہ علیہ وسلم اندر سر ولیم لکھاندا
انقلاب محمد صلی اللہ علیہ وسلم ورگا کسے نہیں ہور لیاندا

ہے قرآن قیامت تائیں معجزہ پاک نبی صلی اللہ علیہ وسلم دا
روگ دلاں دے دور کریندا دارو مرض کبھی دا

ایسا کامل اُتے مکمل اکمل ذکر قرآنی
ماہر اُستاد بلاغت والے بیٹھے وچ حیرانی

اک مورس فرانسیسی لکھدا نال طبیعت دانی
سب کتاباں کولوں افضل ایہہ کتاب آسمانی

گوئے شاعر جرمنی والا کردا ذکر زبانوں
کوئی دفتر وچ ایس زمانے سچا نہیں قرآنوں

وچ زوال رومئے الکبریٰ مسٹر گبن لکھاندا
گل قانون قرآنے اندر جیہا جیہا کوئی چاہندا

معجزے پاک نبی ﷺ سرور دے گنتر وچ نہ آون
رُکھ درخت پہاڑ زمیں دے اُس نوں سیس نواون

انھیاں تائیں ملے روشنائی گُنکیاں ملن زبا ناں
عارف یارا ملن شفا واں لاعلاج جوا ناں

چن کیتا دوکھن اونہاں نے کر کے ثرت اشارہ
ڈبے سورج نوں پرتایا اوسے وقت دوبارہ

انگلاں وچوں جاری ہو یا پانی مثل پھوہارے
اکو چھاگل نال رجایا تے لشکر سارے

اوتھ مریلے نال ادب دے سر پیراں وچ دھریا
زورا وِر پہلوان عرب دا پل وچ بازی ہریا

وچ جدائی پاک نبی ﷺ دی کھم مسجد دا رویا
رُکھ زمیں دا بدو اگے آ وچ ضامن ہويا

جمدے بچے نال اونہاں دے کیتی گل زبانوں
کھوتے اپنا شجرہ دیا آکے کول میدانوں

رَب درود اونہاں تے پڑھدا نالے پڑھن فرشتے
توں ویں پڑھ درود اونہاں تے جو دستور سَرشتے

لکھ کروڑ درود ہمیشہ ہوون اوپر تِساڈے
نالے آل اولاد تیری تے اے محبوب اساڈے

مناقب اصحاب کبار رضی اللہ عنہم

چارے یار نبی ﷺ دے پیارے چواں توں میں وارے
صدیق رضی اللہ عنہ فاروق رضی اللہ عنہ تے غنی رضی اللہ عنہ اسد رضی اللہ عنہ اللہ عالی رتبہ چارے

خلیفہ اول خلیفہ حضرت ابوبکر رضی اللہ عنہ

پہلا یار پیارا بھائی ابوبکر رضی اللہ عنہ سر کردا
ہر گل اس دی گل نبی ﷺ دی اپنی گل نہ کردا

ہجرت کیتی نال نبی ﷺ دے نال رہیا وچ غاراں
سینہ تان نبی ﷺ دی طرفوں لڑیا نال کفاراں

ہر غزویں وچ شامل ہو یا شیز دلیر سپاہی
نرم مزاج رقیق دے دا رکھدا خوف الہی

عبد اللہ بن ابو عقیق صدیق عتیق کہاوے
بے گساں مظلوماں سدا گھر دا خرچ اٹھاوے

خلیفہ اول رسول دا بیٹھا مسند اوپر خلافت
نال تیغاں مریداں سندی کیتی شروع ضیافت

جھوٹے نبی کہاوں والے زبروں زیر کرائے
عارف یار نبی ﷺ دے دشمن جانوں مار مکائے

شام عراق حیرہ دیاں کندھاں ڈول گنیاں تک فوجاں
تلواراں دیاں شوکاں پیاں جیوں ساگردیاں موجاں

خلیفہ دوم حضرت عمر فاروق رضی اللہ عنہ

دو جا یار فاروق رضی اللہ عنہ پیارا خاصا دل دا جانی
منگ کے لیا خدا تھیں جس نوں حضرت نبی صلی اللہ علیہ وسلم حقانی

وج حدیث شریف دے آیا پاک نبی صلی اللہ علیہ وسلم فرماندا
میرے بعد جے رب کے نوں اپنا نبی صلی اللہ علیہ وسلم بناندا

ہوندا نبی خطاب دا بیٹا عمر فاروق سپاہی
پرہن ختم نبوت ہوئی ہور نبی نہ آہی

خلیفہ دوم نبی صلی اللہ علیہ وسلم دا بیٹھا مند اوپر خلافت
بدمعاشاں بدکاراں گنڈیاں پیتا جام شرافت

قیصر کسری ہرقل ورگے دہشت نال مریندے
نام اوہدا سن تھر تھر کنبدے بادشاہ ہور زمیں دے

نام اوہدے دی پھری دھروئی ملکن دھماں پیاں
اچا ساہ نہ لیندے دشمن چبھاں سک سک گنیاں

کیہہ مجال کسے دی کوئی اچا دم مریون
وقت اوہدے وچ شیزتے بکری کٹھا پانی پیون

خلیفہ سوم حضرت عثمان ذوالنورین رضی اللہ عنہ

عثمان رضی اللہ عنہ بن عفان تریجا یار پیارا دلدا
موسیٰ علیہ السلام وانگ حیا کریندا خوش پیشانی ملدا

دو واری اس ہجرت کیتی رستے وچ حقانی
پایوس شرف دامادی والا واہ وا شان عثمانی

خلیفہ سوم رسول صلی اللہ علیہ وسلم دا بیٹھا مسند اوپر خلافت
جم کھلا اسلامی لشکر کارن کفر مدافعت

افریقہ دے شہر قدیمی کیتے فتح تمامی
شہر مراکش برقہ دونویں ہور طرابلس نامی

ترکستانی تے افغانی خراسانی ایرانی
گھیر کیتے پھڑ زیر تمامی فوج چڑھی عثمانی

آذر بائجان آرمینہ جنگل ایشیا کوچک سارے
کوہ قافاں دیاں کندھاں تائیں کوک پائی تلوارے

خليفة چهارم امير المومنين علي رضي الله عنه

چوتھا یار علی رضي الله عنه شاہ مرداں غالب شیز مریلا
لشکر نون پھڑ زیر کریندا آہا اکت اکیلا

شیز دلیر بہادر سوہنا زورا ور ستراناں
پھرتی دسا وچ میداناں جنگی مرد سیاناں

دشمن ویکھ اونوں نہ رکھدے جگ جیون دی بکھی
فوجاں دے سر کٹ کٹ سٹ دا مارے تیج ترکھی

زور اوہدے پھڑ شور مچایا خیبر کوٹ ہلایا
اک ہزار اسوار برابر رستم مار گرایا

ایسی تیج ترکھی اس نے مرحب اوپر چلائی
خود سپرتے چیر سرے نون دنداں توڑی آئی

وچ جہان سخاوت اس دی بنیاں نال برابر
نہیں ہویا کوئی عارف یارا حیدر ورگا صابر

مناقب اہل بیت اطہار حسن حسین رضی اللہ عنہم

سید اُچیاں شانناں والے حسن رضی اللہ عنہ حسین رضی اللہ عنہ شہزادے
عارف یارا حاتم طائیوں سخی سدان زیادے

دوہتروان نبی صلی اللہ علیہ وسلم سرور دے شاہ مرداں دے بیٹے
عارف یار نبوت والی خصلت نال لپیٹے

فاطمہ رضی اللہ عنہا دے فرزند پیارے پھول رسول صلی اللہ علیہ وسلم نبی دے
اہل شریعت اہل طریقت اوہ امام سبھی دے

مدح جناب غوث الاعظم رحمۃ اللہ علیہ

واہ وا کامل پیر اساڈا محی الدین جیلانی
عارف یارا مدد کریندا اندر دوئیں جہانی

کل ولیاں دے کندھے اُتے قدم مبارک اُس دا
منکر اوس جناب سچی دا بکرے وانگر گس دا

جدوں حضرت اس دنیا اُتے قدم مبارک پایا
اک ہزار بچہ اس راتی ماواں گود اٹھایا

اک سو چالی فاسق فاجر اوگنہار نکارے
اکو نظروں عارف یارا ولی بنائے سارے

نعم پاڈنی آکھ قبر تے حضرت ہتھ ہلایا
اک قوال کدی دا مویا قبروں گاندا آیا

نام اوہدے دا گھت وسیلہ منگدے غوث دعائیں
بن مہرے اس پیر سچے دی ملے ولایت نائیں

مدح جناب پیر دستگیر میاں محمد صاحب دام ظلہ

پیر میرا اے میاں محمد راوی وچ ریانی
اوبدے ورگا پیر نہ کوئی اندر ایس زمانے

جو اونہاں دے در تے آوے اوہ خالی نہ جاوے
عارف یارا نال صدق دے دلی مراداں پاوے

نور حضور دا لاٹاں مارے اس دی وچ پیشانی
نقشبنداں وچ عارف یارا باقی بکلا ثانی

لڑ لکیاں دی لاج نبھاندا ہر گز چھڈ نہ جاندا
ہوئی بے ادبی معاف کریندا صابر سخی کہاندا

ہر مشکل وچ باہوڑے مینوں دیر نہ لاندہ کائی
ہر مصیبت سختی کولوں اوے وقت بچائی

مینوں فکر اندیشہ کا ہدا پیر میرا سر اُتے
شیراں نوں کجھ سمجھن نائیں در اوبدے دے کتے

جہڑے کتے خصماں والے اوہناں کوئی نہ چھیڑے
ڈھیماں کھان آوارا کتے پاسے جاون جہڑے

المدد یا مُرشد میرے باہوڑ شتابی مینوں
فوج غماں دی گھیر لیا اے کھلا اڈیکاں تینوں

فرمائش دادن خاور حنیف بٹ

وڈیاں سوہلاں دے ویج و سدا خاور بٹ کشمیری
چُست چالاک طبیعت والا رکھدا طبع امیری

قد سرو آزاد بہشتی گورا رنگ گلابی
پلکاں ظالم تیر حدنگی نیناں نون عربی

گورے مکھ تے پلمن زلفاں جیوں سپاں دیاں سریاں
لال کمال زبان شہابی دند بادامی گریاں

کہندا لکھ طیب دا قصہ کر کے ہوش سنبھالے
عارف یارا سخن نرالے ہوون لذتاں والے

اول توں لے آخر تائیں ساری گل سنائیں
جو جو نال طیب دے ہتی درداں آئیں کائیں

جیویں دین بھیناں نے کیتے جیویں رنے بھائی
جیویں وال سرے دے کھوئے رو رو دردوں مائی

جیویں باپ پیارا رُناں کر کر لاپ پتر دے
جیویں دوست یار پیارے چکیں بائیں کتر دے

جیا ہتھ قصے نوں لائیں ہوش سنبھالا کر کے
شعر سوہنا پر سحر بنائیں دُور اندیشے دھر کے

ہر موضوع تے بحث کریندا رکھیں قدم اگیرے
نال مصنفاں دوسریاں دے سخن رن نہ تیرے

رضوان گھمیا رسوہل کلاں

رضوان گھمیا رشفیع دا بیٹا وچ سوہلاں دے وسدا
سیرت صورت ولوں سوہنا ہر اک دا دل گھسدا

خوش اخلاق طبیعت والا ہر اک دے من بھاوے
یاراں دا اوہ یار کہاوے ہر اک دے کم آوے

طبع بلند خیالی والا دانش مند سیانا
سوچ سمجھ کے قدم اٹھاوے سخن کرے من بھانا

میرا وی اوہ یار پیارا خاصہ دل دا جانی
عارف یارا کہن سیانے یار تحفہ آسمانی

عمر دراز کرے رب اُس دی رنج رنج خوشیاں مانے
شالا بُرج اقبال اوہدے دا چمکے وچ جہانے

در بیان شمس تبریز سندھو

شمس تبریز سندھو اک یارو رہندا وچ یونانے
اوہ چوہدری اشفاق دا بیٹا رکھدا وصف یگانے

ناز انداز انوکھا اُس دا صورت صاف پہیلی
یار یاراں دا عارف یارا بلیاں دا اوہ بیلی

نال ادب دے بولے چالے رکھی گل نہ کردا
اچی نیویں تھان تکیندا بے ادبی توں ڈر دا

مٹھا بول کے موہ لیندا اے ہر اک دا دل بھائی
نیک نجیب شریف ازل تھیں دل دے وچ صفائی

شالا جگ جگ جیوے سوہنا مانے حُسن جوانی
گل گامش تے خضر علیہ السلام الیاسوں علیہ السلام پائے لمی زندگانی

دعائے مصنف

قدر میری توں وڈی اچی یاراں مینوں پائی
رہا میں ہن آس تیری تے ایہہ حامی سر چائی

سخن میرے وچ بھردے سایاں جادو وانگ تاثیراں
قدرت نال کمال تیری دے بدل دیوے تقدیراں

سن سن کے دل گھائل ہوون نین وگاؤن نیراں
عارف یارا وچ سریراں کھبن وانگر تیراں

بخش اقلیم سخن دی مینوں کر کے کرم و دھیرا
شاعراں دے وچ ہووے میرا قدروں قد اوچیرا

برکت گھت زبانی میری نادر سخن نکالے
عارف یارا لعلوں وانگر اچی قیمت والے

مقولہ شاعر

صبر توکل ہمت یارو ہر کم وچ ضروری
بزدلاں دی عارف یارا کدی نہ پیندی پوری

بن تکلیفوں رب کے نون مقصد نہیں ملاندا
پنچھیاں نون ہالیاں وچ روزی نہیں وگاہندا

صبح سویرے ہالیاں نون پنچھی چھوڑ اڈنیدے
کھجبل خوار ہوندے دن سارا لہدے چوگیندے

سرے ایجاد تگویں دے مالک جو دنیا وچ ہوئے
ساڈنے وانگ انسان اوہ وی سن جن ملائک نہ کوئے

کر کر محنت رات دیہاڑی اوہ اوتار کہائے
جو وی کردا محنت عارف محنت دا پھل پائے

کوشش نال گرام بیلے نے ٹیلی فون بنایا
عارف یارا ڈھوریاں تائیں اس نے سبق پڑھایا

مارکونی نے وچ اٹلی دے ایسا فن دیکھایا
رات دیہاڑی محنت کر کے ریڈیو اس بنایا

کتنی وار ناکامی ہوئی بیرڈ انگلستانی
اوڑک ٹیلی ویژن بنا یوس دور ہوئی پریشانی

جے شکست ہووے لکھ واری مرد ہمت نہ ہارن
توڑن سر مشکل دا عارف مُرد مُرد ضرباں مارن

مَنْ طَلَبَ شَيْئًا يَارُو پاك نبی ﷺ فرمایا
سچا طالب عارف یارا کدی نہ خالی آیا

شینز دلیر جواں مرداں تے جد کوئی مشکل آوے
پہلاں نالوں ودھ اوناں نوں شیر دلیر بناوے

جو ساگر دیاں موجاں کولوں ڈر دے رہین کنارے
عارف یارا کدوں اونہاں نوں ملدے لعل پیارے

جتنے لوک وڈیرے ہوئے میر وزیر تمام
عارف یارا سکھ سہاندے جھل جھل دکھ ناکامی

ہر شکست اونہاں وچ یارو پھوک جاوے روح تازی
عارف یارا اک دن آوے جُت کھڑدے اوہ بازی

کامیابی دا کوٹھا ایسا جس دا بوہہ نہ کوئی
جو اوہدے وچ وڑیا لوڑے بوہہ لگاندا سوئی

بُزدلاں دی رت سچا وی نصرت مدد نہ کردا
عارف یار تحمل والا کسے میدان نہ ہردا

اوکھیاں کماں نوں ہتھ پاندے جہڑے مرد کہاندے
تخت ملے جاں تختہ عارف موتوں خوف نہ کھاندے

ممکن ہے ہر کم دنیا دا ناممکن نہ کوئی
عارف یارا مرد جگاندے اپنی قسمت سوئی

نیوٹن دی سب کیتی کتری ڈائمنڈ غرق کرائی
پر اس ہمت نہ ہاری عارف پھر بیاض لکھائی

گھوڑا سٹ اٹک وچ ٹریا کہیا رنجیتے مردے
اٹک جہناں دے دل وچ ہووے اٹک کولوں نہیں ڈردے

در تعریف طیب علی

طیب منیر ہو یا وچ سوہلاں سندر شکل پیارا
کنک ونا رنگ گورا اس دا مکھ سہیل ستارا

قوس قزح دو ابرو اس دے کھچیاں سخت کماناں
پلکاں خونی تیر حدنگی مارن شت نشاناں

پتچوں پتچ پئے وچ والاں جیوں سنہیل دیاں تاراں
جاں اوگیسو ناگ زہریلے کردے ماراں ماراں

مرگ ممولے نین پٹولے قزل باش ایرانی
وانگ جلاداں پکڑن جاداں مار کریندے فانی

ابھریاں گلھاں تے رس بھریاں جیونکر شہد دا چھتھا
آبھیاتی بور لباں دا مصری نالوی مٹھا

سوہنی چٹی پال دنداں دی کھلی جماعت نمازی
یا جیوں وچ میدانے جنگ دے کھلے برابر غازی

نک دی بنی الف حسینی تیز تکھی شمشیروں
پڑھ بسم اللہ اللہ اکبر ذبح کرے تکبیروں

عادت خُو پیاری اس دی نماں نماں ہسدا
خوش اخلاق طبیعت والا وچ دلاں دے و سدا

بھاگو وال سکولے پڑھدا دسویں وچ کلا سے
پھری طبیعت پڑھنوں اس دی ہو یا چت اداسے

اچن چیت پڑھایوں اس دا ہو گیا دل کھٹا
چھڈ کلاس ادھوری عارف ہو گیا دھن وٹا

طیب علی کو والدہ کا نصیحت کرنا

ماں پتر نون متاں دیندی پڑھ لے چار جماعتاں
عارف یارا گنج علم دا ملدا نال برا تاں

علم والے نون کرسی ملدی وچ کچیری تھانے
بے علماں نون کوئی نہ چکھدا دھکے کھان نمائے

علم اللہ دا روشن دیوا غفلت رات اندھیری
دن چائن دے راہ نہیں لبھدا اس دی لوڑ و دھیری

علم کینے بندے تائیں کول بہائے سلطاناں
علم والے نون عزت ملدی ہر مجلس دیاں واناں

معرفت نور اللہ دا بیٹا بے علماں نہیں پایا
علم جیہا نہ راہبر کوئی وچ دنیا دے آیا

دین دنی وچ علمے باہجوں شان کسے نہ پایا
علمے باہجوں زہد عبادت کم کسے نہ آیا

زمین آسمان دیاں سب چیزاں کر سن نت دعائیں
یا رب سچیا دوزخ کولوں عالم لوک بچائیں

جد کوئی عالم مردا بیٹا نال قضا ربانی
پنچھی وچ ہوائیں روندے مچھلیاں وچ پانی

ماپوتے فرض ہویا اے بچیاں ادب سکھاون
بری محفل توں عارف یارا اپنے لال بچاون

نیک اولاد جہناں دی ہوسی جنت جاسن بھائی
ماپو دی کرن سفارش جدوں قیامت آئی

گرم لوہے نوں موڑن لکیاں دیر نہ لگدی ماسا
ٹھنڈا لوہیا مڑدا نائیں لکھ بھوایے پاسا

جو بریاں دی محفل کردا اوڑک برا کماندا
جہڑا مال بنے تے چگدا اوڑک کھیتی کھاندا

رجھے نوں کیہہ سار بھکھے دی کرے نہ یاد فقیراں
عارف یار مناسب نائیں بہناں وچ امیراں

عقل منداں دی صحبت مجلس عقلمندی سکھلاندى
بے وقوفاں وچ عارف یارا اگلی عقل وی جاندی

بے وقوفاں نوں بھاوَن نائیں عقل منداں دیاں گلاں
مقناطیس لوہے نوں پھڑدا نہ سونے دیاں سلاں

چر مٹی وچ ملدا نائیں اُچر نہ اُگدا دانہ
نیواں بن کے اُچا ہوندا دانشمند سیانا

باہجھ ضروری کموں بیٹا باہر نہ جائے شامی
عارف بُریاں دے سنگ ٹریاں ہو جاندی بدنامی

دشمن بھانویں نکا ہووے وڈا اُس نوں جانی
اک چنگیاڑی جنگل اندر کردی ترت ویرانی

دشمن دیکھ نمانا عاجز نہ وس جائے او نویں
چیتا باز شکار اپنے نوں جھک کے مارن دو نویں

احق یار سجن توں چنگا ویری دشمن داناں
عارف یارا روگ دے دا احمق نال یراناں

دیکھ مصیبت ہووے کسے دی لوک سیانے ڈر دے
بے وقوفاں دے سرتے پیندی تاں اوہ معلم کردے

جہڑے بیٹے ماپو دی کردے بے فرمانی
عارف یارا سکھ نہ پاندے اندر دوئیں جہانی

مولوی عارف وچ سوہلاں دے محفل نت کراندا
عارف یارا اسم اللہ دی دل تے ضرب لگاندا

توں ویں ڈیرے اس دے اُتے آون جاون رکھیں
کھتھا ویلا عارف یارا ہتھ نہ آوے لکھیں

روٹی پوری کھاویں نائیں اُٹھ نسیں ول دارے
لچے لنڈے بجن تیرے دلیساں دے در کارے

طیب علی کا مولوی عارف سے بیعت ہونے کی درخواست کرنا

طیب علی من گل مائی دی اچا دم نہ بھریا
عارف یارا عارف اگے جا نذرانہ دھریا

کرے مصافحہ چم ہتھاں نوں پیراں تے ہتھ لاندیا
چاچو کرو مرید اسانوں ہولی جیہا فرماندا

جہاں مرشد ملیا نائیں بھلے پھرن وچارے
نہیں ایمان سلامت کھڑدے مرشد دے درکارے

ولیاں دی جو کرن بے ادبی اوہ مردود مریندے
عارف یارا نال اللہ دے ظالم جنگ کریندے

اپنے آپ نوں مومن سمجھن مشرک کہن لوکائی
عارف ویکھو بے ادباں نے کیسی گت بنائی

جو جو آیت بجاں دی آہی ولیاں اُتے لاندے
ولیاں نوں بکواس کریندے ذرا نائیں شرماندے

کہندے پاک نبی ﷺ سرور نوں مر کے مٹی ہويا
ایویں لوک اوہناں توں منگدے کیہہ دیندا اے مویا

یا مولا ایہناں خارجیاں تھیں رکھیں دور اسانوں
اہل سنت جماعت عقیدہ کھڑے ایس جہانوں

پیرا میں امیدیاں کر کے در تیرے تے آیا
آب زلال پیا کرم دا میں پاپی تریہایا

ولی اللہ دے اگو نظروں چوراں قطب بناندے
خام لوہیا پھڑ سونا کر دے پارس نین جہاندے

دعا ولی دی رد نہ ہوندی وچ درگاہ ربانی
کھلے کھلوتے مینہ برساون کر دے پانی پانی

گھر گھر چرچا نام تیرے دی وچ سوہلاں دے ہوئی
عارف یارا ہر ہر پاسے پھیل گئی خوشبوئی

مولوی عارف کا طیب علی کو ہفت منزل سے آگاہ کرنا

مولوی عارف نے فرمایا سن طیب گل میری
سوچ سمجھ کے ہتھ ملائیں عمر لڈ کی تیری

ستیں قدمی چلنا پوسی اندر ہفت جہانی
ستر ہزار حجابوں گزریں تاں توں مرد سلانی

ست جنگل اس رستے اندر خطرے خوف ہزاراں
شیر مریلے دھاڑن اتھے آون کر کر ماراں

جو ٹردا بن راہبر اتھے سوئی جان گواندا
وچ اچاڑاں جنگل باراں اوہ رستہ بھل جاندا

بن ہادی اس وادی اندر سفر کریں نہ جنیاں
جو ٹریا دن راہبر اتھے اُس دا ہاسا بنیاں

واوی طلب

پہلا قدم مقام طلب تے جد کوئی طالب دھر دا
نیندر مستی یاد نہ رہندی توبہ توبہ کر دا

اس منزل وچ سالک ہر دم کردا ذکر زبانی
دل غفلت وچ ڈبیا رہندا جو فطرت انسانی

نال لسانی ذکر زبانی دل متاثر ہوندا
دن بدن کیفیت بدلے جاں جاں ذکر سموندا

قدم قدم تے مشکل آوے پیش نہ جاوے کوئی
کدی روند کدی ہسدا رہندا عجب کیفیت ہوئی

مرنے دا نہ خوف رہیوس نہ جیون دی بکھی
ہر دم حرص بجن دی اندر رہندی طلب ترکھی

ساقی شوق شراب عشق دا جے اک گھٹ پلاوے
عارف یارا زمن زمینوں کجھ نہ نظری آوے

دونویں جہان بھلائے دل تھیں مستی وچ طلب دی
وچ دریا کھلے تریہائے وچ حضوری رب دی

سپ ری وچ فرق نہ جانن نہ وچ کفر ایمانے
ایسے غرق ہوئے وچ وحدت دوئی نہ وچ دھیانے

وادی عشق

ایہہ وادی بربادی والی دم دم عشق جلاوے
باشک ناگ برہوں دا دل تے مُڑ مُڑ ڈنگ چلاوے

اک پل چین قرار نہ آوے باجھ معشوق پیارے
رات دیہاڑی روندے رہندے درد غماں دے مارے

ہر صورت وچ صورت رت دی اس نون نظری آوے
دین دنی دی ہوش نہ کوئی نہ کجھ پیوے کھاوے

دولت مال اولاد پیاری کوئی نہ دل نون بھاوے
جان کرے قربان ججن تون بے اوہ نظری آوے

جیونکر اک دن لیلیٰ بی بی پاس ججن دے آئی
مجنوں اس دل تکیا نائیں رکھی دھون جھکائی

سخت ندامت ہوئی لیلیٰ نون ہو گئی پانی پانی
شرم دی ماری ڈب ڈب جاوے ایہہ کیہ رام کہانی

اگے لیلیٰ لیلیٰ کردا اج نہ بولے چالے
عارف یارا لگدا مینوں کالا کالا وچ والے

کہندی کول کھلو کے اس نوں وے مجنوں دلدارا
لیلیٰ کول کھلوتی تیرے ویکھ نظر اک یارا

کہندا مجنوں لیلیٰ تائیں لیلیٰ کون جو آئی
لیلیٰ کون کیہ لگدی میری مینوں خبر نہ کائی

وچ لیلیٰ دی مستی مینوں ہور خیال نہ کوئی
عارف یارا خبر نہ مینوں لیلیٰ کتھے ہوئی

اتھے ذکر لسانی نائیں چلدا ذکر قلب دا
جیوں جیوں ذکر ہڈاں وچ رچدا تیوں تیوں شوق طلب دا

کثرت تھیں وچ وحدت آوے کرے نزول تجلی
دونویں جہان دس گم ہوئے اندر ذات اکی

کھلن علوم اوہدے تے ایسے جو نہ وچ کتاباں
لوح محفوظ دیاں سب چیزاں ویکھے باجھ حجاباں

وادى معرفت

وچ وادى ايسى معرفت والى جاہل عارف ہوندا
معرفت طلب بجن دى اندر نہ بہندا نہ سوندا

نفع نقصان برابر سمجھے دواں تھیں ہتھ دھوندا
ہر شے کرے احوالے رتب دے ہو آزاد کھلوندا

اپنے آپ دا عارف ہوندا عیب تکیندا سارے
ہر دم یاد بجن دى اندر دونویں جگت و سارے

زمین آسمان دى حرکت کولوں اُس نوں بجنش نہ آوے
اُس ویلے اُس علم یقینوں عین یقین ہو جاوے

گھلن سب اِسرار اوہدے تے مخفی رہے نہ کوئی
جیوں جیوں نیڑے جاندا یارو تیوں تیوں دُوری ہوئی

نہ اول نہ آخر اُس دا نہ کوئی پتہ نشانی
نہ اوہ پنیڈا مکُن والا دِن دِن ودھے حیرانی

ایس وادی وچ لگھاں سالک راہ ٹردے گم ہوئے
پتہ نشان رہیا نہ باقی اوہ زندے یا موئے

ایس سمندر تر تر تارو لگدے نہیں کنارے
جل جانڈے پر اوس پری دے جو اتھے پر مارے

دن ملاح جو ایس ندی وچ کشتی لے کے وڑھیا
ڈب مویا اوہ عارف یارا بیڑا پار نہ چڑھیا

جو اس جائی آون بھائی خون حلال اوہناں دے
اک پیسا مل پاندے نائیں اتھے لعل اوہناں دے

پاس طلب دی مکدی نائیں جے پیون دریا واں
هل من مزید پکارن روندے بھر بھر ہاواں

وادى استغناء

استغنائى وادى اندر رهندي بے نيازي
ذکر ذاکر مذکور نہ ہوندا نہ اتھ حال نہ ماضى

اگے ہمتاں کجھ وى نائیں جے کوئى گنگن چڑھيا
دونویں جہان دین اس جائی بے حقیقت اڑيا

اپنا آپ دے اس جائی وانگریست نابوداں
نہ وجود دے کوئى اتھے نہ کوئى باجھ وجوداں

سدا پیاسی رهندي جنڈی تیشی گرم هواؤں
سے ندیاں دا پانی عارف پی جاون اک ساہوں

بے پرواہی دا جھکھو جھلدا ہر ویلے اس جائی
درہم برہم ہر چیز دسیندی جت ول ویکھو بھائی

ست سمندر دسدے اتھے جیوں اک قطرہ پانی
ہفت اقلیم دے اس جائی جیوں اک بالو رانی

چوداں طبق دین اس جائی جیوں اک ورق کتابی
اٹھ بہشت اُتے ست دوزخ جیوں اک خال مہتابی

اِکُو الف اکلا وِسدا زیروں زیروں خالی
علم کلام ہوئے گم سارے وِچ الف دی لالی

وادی توحید

جدوں وادی توحیدے اندر سالک قدم نکاندا
ہر شے اِکُو نظری آوے جت ول نظر اٹھاندا

بُجون ہزار اٹھاراں اُس نوں وِسدی اِک پرگا
اِکو لڑی گندھے پھل سارے جیوں تسبیح وِچ دھاگا

ذاکر خود ذکر بن جاوے دوئی نہ نظری آوے
ازل ابد نوں چھوڑ اُتھائیں وحدت وِچ سماوے

اِکُو عدد حقیقی آہا باقی نال ملائے
اِکو عددوں عارف یارا لکھ کروڑ بنائے

سُن مثال مٹی دا جیویں گھوڑا شیر بنایا
اِک گھوڑا اِک شیر کہاوے مٹی نام مٹایا

جس ویلے اوہ شیرتے گھوڑا بھن مروڑ گوائے
پھر کوئی گھوڑا شیر نہ آکھے مٹی نام دھرائے

عابدتے معبود دواں وچ فرق نہ رہندا کوئی
آپے رب تے آپے بندہ ایسی وحدت ہوئی

رُعب جلال سُورج دے کولوں نظر نہ آون تارے
عارف یار معدوم بنائے سورج دے چکارے

ایویں ایں اُس سالک تائیں وچ حجاب نورانی
عدموں عدم دے ہر پاسے باہجھ جمال حقانی

وادی حیرت

ایس وادی نوں حیرت کہندے ایہہ حیرت دی وادی
حسرت تے افسوس ہمیشہ اس دی خاص آبادی

ہر دم آتش درد غماں دی دل جگر نوں ساڑے
ماتمیاں دا حال بنا کے روندے کردے ہاڑے

ہفت انداموں خون پھڈاؤن دل تے نقش بناون
اپنی ہمتھیں اگ لگا کے اپنا آپ جلاون

اپنے آپ دی خبر نہ کوئی زندے ہاں یا مردے
سُتے ہاں یا جاگے لیٹے بیٹھے ہاں یا ٹردے

عاشق نام دھرائے پھر دے پتہ معشوق دا نائیں
عالم ہو کے علم اپنے دی خبر نہ رکھدے سائیں

مسلم ہو کے جان نائیں مسلم ہاں یا کافر
عارف یار مقامی ہو کے سمجھن خود مسافر

لَبِيْ مَعَ اللّٰهِ وَقَدْ يَارُوْا پاك نبی ﷺ فرمایا
مُثْت نمونہ از خروارے اِک دِن اِیسا آیا

اِک دِن کول نبی ﷺ سرور دے حضرت عائشہ رضی اللہ عنہا آئی
تک مشغولی پاك نبی ﷺ دی گل نہ کیتی کائی

کون کوئی توں کول اساڈے حضرت نے فرمایا
میں ہاں عائشہ یا نبی ﷺ اللہ شوق زیارت آیا

کہہدی عائشہ کس دی بیٹی کیونکر اتھے آئی
ابوبکر رضی اللہ عنہ دی میں ہاں بیٹی بی بی لب ہلانی

ابوبکر رضی اللہ عنہ ہے کون کدائیں مینوں خبر نہ کائی
اوہ ہے یار محمد ﷺ سندا نالے اُس دا بھائی

کون محمد ﷺ کتھے رہندا پاك نبی ﷺ فرمایا
بی بی سمجھ گئی گل ساری وت نہ سخن ہلایا

وادی فقر و فناء

ستویں وادی فقر فناء دی اگے سب فنا ہوں
دین دُنی تے اپنے آپوں خبر نہیں اس راہوں

عابد وچ معبود اپنے دے پالکل ہووے فانی
دُھپ اندر جیوں سایہ پُھیدا جھڈ دا نہیں نشانی

جت ول ویکھے باجھ اللہ دے کجھ نہ نظری آوے
اِکو نور تَجَلّا دسا جت ول جھاتی پاوے

اس منزل وچ ہر شی دِسدی گوئی ڈوری بھائی
لکھ سائے خورشید چھپائے عدم وجود نہ کائی

جو وچ ول دریا اپنے دے اک واری گم ہويا
فراوتھوں اوہ بارہ نہ آوے جب تک اوہ نہ مویا

بایزید بسطامی کولوں پچھیا کے یگانے
بایزید نہ ملیا مینوں ڈھونڈ تھکا سب خانے

بایزید فرمایا اُس نوں نہ کر جلدی بھائی
سال تریہہ مینوں دیں گزرے اُس دی خبر پائی

نقشبند خواجہ تائیں کے سلام کہایا
عارف یار خواجہ ولوں کوئی جواب نہ آیا

پھر کے نے پچھیا اُس نوں اے خواجہ شاہے
کیوں جواب تساں نہ دتا ایسے عذر کیہ آہے

شاہ خواجہ نے فرمایا رت دی ہمکلامی
اُس مشغولی عارف یارا کر چھڈی بدنامی

وج مقام فنا فقر دے کشف ہوندا ملکوتی
روح فرشتے نظری آون وج عالم ناسوتی

دل بھر پور اوہناں دے ہوندے نال اسرار الہی
دن حکموں نہ ظاہر کریندے رکھدے بھیت چھپائی

جدوں سالک اُس سکر احوالوں واپس آدے بھائی
پھر اوہ اثر نہ رہندا یارو پر اوہ شوق نہ جانی

وچ دُنیا دِل لگدا نائیں چھڈ بیٹھے سب کاراں
حیرت نال تکیندے یارو غافل دُنیا داراں

اپنی ہستی نظر نہ آوے وچ وتی دو جگ دی
چت وِل دیکھے نور تجلّا ندی حُسن دی وگ دی

چت وِل دَھر کے گن سُنیدا آوے صَوْت زَمَن دی
چت وِل دیکھے نظر اٹھا کے دِسدی شکل جَن دی

زمیناں تے آسماناں اندر چت وِل کرے نگائیں
اوسے ہرنے ہر ملایا ہر سائے ہر تائیں

ناقص عقل میری کیہ جانے ایہو جیہاں اسراراں
قلم میری اِس قابل نائیں حال لکھے متواراں

دس لطائف مُرکب کر کے بندہ رَبت بنایا
اَمْر خَلق نوں عارف یارا قدرت نال ملایا

اگ پانی ہواتے مٹی نفس خَلق سب جانی
روح قلب ہر خفی انھی عالم اَمْر پچھانی

عالم اَمْر عرش دے اُتے نصف دائرے وچ بھائی
عالم خَلق عرش توں تھلے اوہ وی نصف کہائی

امر اصول عرش توں اُتے فرع عرش توں تھلے
عالم امر خلق وچ یاروں قدم قدم سنگ چلے

عالم خلق اُتے نہیں جاندا نصف دائرے امکانوں
عارف یارا رب ملایا قدرت نال دواں نوں

عالم خلقوں رب سچے نے جدوں انسان بنایا
کئی جگہ وچ جسم اوہدے دے عالم امر نکایا

در بیاں لطیفہ قلب

اول لطیفہ قلب بندے دا بائیں پستانوں تھلے
رنگ زرد جیوں پھل سرہوں دا قدم آدم دے تھلے

قلبوں تھلے کول قلب دے شہوت بی بی رانی
اپنی طرف قلب نوں کھچدی اندر جوش جوانی

ہر دم بُریاں سوچاں اندر بندہ وقت گزارے
حرام حلال نہ تھکدے بھائی اس شہوت دے مارے

مرشد کامل دل دے اُتے انگلی جدوں ٹکاندا
ترے واری پڑھ اسم اللہ دا ضرب دِلے تے لاند

سالک جدوں دِلے دے اُتے اللہ اللہ کردا
دل متاثر ہو کے کردا شہوت توں پس پردا

تھوڑے بہتے ذکر اذکاروں دِل نہ ہوندا جاری
پتھر دِل تے عارف یارا ضرباں لایئے کاری

چوی ہزار روزانہ کریے اللہ اللہ بھائی
تاں آوے کجھ عارف یارا دل دے وچ صفائی

نور قلب دا ظاہر ہووے آوے اصل ٹکانے
عارف یارا رہندا ہر دم اللہ وچ دھیانے

ایسے سیر قلب دی اندر آئی توحید وجودی
اَنَا الْحَقُّ پکارن سالک وچ مستی بے خودی

وجد تواجد نعرے بازی نچنا پٹنا بھائی
کشف کرامت جذبہ مستی سب ایہدے وچ آئی

روح فرشتے نظری آون عالم وچ مثالی
جدوں تجلی دل دے اُتے حضرت حق نے ڈالی

مُرے اثرات شہوت دے سارے دُور ہو جاون بھائی
اصل مقام جو اُس دا آہا اُس اُتے مڑ آئی

بالکل شہوت ختم کرن دا حکم نہ کدرے آیا
پیر پیغمبراں عارف یارا اِس توں نفع اُٹھایا

دس ہزار جو پردے آئے آگے قلب نورانی
اک اک کر کے ہمدے سارے قدرت نال ربانی

در بیاں لطیفہ روح

دو انگلاں پستانوں تھلے سچی باہی وسیندا
ابراہیم علیہ السلام تے حضرت نوح علیہ السلام دے زیرے قدم سنیندا

سُرخ سنہری رنگت یارو نور ایہدے دی آئی
سونے وانگ چمکدا عارف ہوندی جدوں صفائی

غصہ غضب گوانڈھی اس دا جس دی صفت درندہ
روح نوں سدا متاثر کردا بن کے خاص نمائندہ

سب لڑایاں جھگڑے یارو اک غصے دے دم توں
عارف یارا کوئی نہ پچیا ایہدے ظلم ستم توں

وج غصے دے واگ صبر دی ہتھوں پھمدی بھائی
غصہ آیاں عقل نہ رہندی ندی نکل دانائی

بڑے بڑے پہلوان جگت دے غصے بیٹھ لتاڑے
عارف یارا اگ غصے دی لکھاں گھر اُجاڑے

جدوں کوئی سالک نال تصور کردا ذکر الہی
عارف یارا غضب غصے دی ہوندی دُور سیاہی

پھر لطیفہ روح دا یارو ہوندا ثرت نورانی
عارف پھر توحید شہودی کھلدی اس تے جانی

پھر اسرار معرفت دے سارے اُس اُتے کھل جاندا
دس ہزار جو پردے اُس تے یک لخت اُٹھ جاندا

پر ایہہ کامل مُرشد باہجوں ذکر نہ ہوندا جاری
بھانویں اک لطیفے اُتے گزرے عمر ساری

در بیان لطیفہ سر

دو انگلاں پستانوں اُتے ایہہ لطیفہ بھائی
کھے پاسے طرف قلب دی اس نے جگہ بنائی

نور ایہدے دا رنگ سفیداً قدم موسیٰ عَلَیْہِ السَّلَام دے تھلے
ایس لطیفے دے کجھ تھلے حرص طمعے پڑھ ملے

ایس لطیفے سر نون ہوندا سدا دیدار الہی
وج مشاہدے رہندا ہر دم وج حضوری بھائی

چوری ڈاکے قتل کریندا ایس طمعے دی ماروں
رہی توفیق نہ نیک عمل دی کردا مجرم ہزاروں

جدوں لطیفہ سر دے اُتے سالک ذکر کریندا
عارف یارا حرص طمعے دا جوش خروش مریندا

نال توجہ مرشد والی ہو جاندا سر جاری
جیوں جیوں ذکر ایہدے تے ہوندا تیوں تیوں چمکاں ماری

پھر اپنی اصلیت اُتے پاندا شرف دیداروں
عارف یار پڑوس قلب تھیں چمک اٹھے انواروں

دس ہزار جو پردے نوری اس دے اگے آئے
سارے دور ہوں اُس ویلے ترت مشاہدہ پائے

پھر ولایت موسوی اسنوں مل جاندی اے بھائی
عارف عجب کیفیت اُس تے کرے ظہور الہی

در بیان لطیفہ خفی

خفی لطیفہ چوتھا یارو دائیں پستانوں اُتے
نور ایہدے دی رنگت کالی قدم عیسیٰ عَلَیْہِ السَّلَام دا اُتے

کول خفی دے تھلے یارو رہندا حسد نکارا
اُس خوار خفی نون کیتا کھو کھریا رنگ سارا

خفی لطیفہ نور سیاہوں عرشاں اُتے تکدا
سیر حجاب بطوناں والی ہر ویلے اوہ رکھدا

حسد بجل دی یاری اُس نون کیتا ترت نابینا
نور انوار اسرار الہوں ہو گیا بند سینا

دیکھ نعمت کول کسے دے سڑدا بلدا رہندا
عارف یارا رات دیہاڑی دکھ مُصیبت سہندا

جدوں خفی تے اللہ اللہ سالک ضرباں مارے
فیر بیدار ہوندا ایہہ خوابوں منہ توں گھنڈ اُتارے

پھر اوہنوں وچ قرب الہی ہوندی ترت حضوری
دس ہزار اوہدے توں عارف ہمدے پردے نوری

پھر ولایت عیسیٰ علیہ السلام والی ہوندی ترت عنایت
پھر خفی ایہہ قرب حضوروں گم نہ ہوندا ساعت

در بیان لطیفہ انھی

ایہہ لطیفہ پنجواں یارو عالم امر آخری
سیر ایہدی دی حد نہ کوئی بے حد چوڑی چیری

جگہ ایہدی وچ چھاتی یارو اندر سیر خفی دے
زیرے قدم محمد صلی اللہ علیہ وسلم سرور نبی صلی اللہ علیہ وسلم شفیق شفیع دے

نور ایہدے دا رنگ پیارا جیوں سبزی ہریالی
تھلے ایس لطیفے یارو جگہ تکبر والی

فخر تکبر اس دا یارو نور انوار گویا
کھو بیٹھا ایہہ منزل اپنی فخر تکبر چایا

جدوں ایہدے تے مُرشد کامل کردا نظر کرم دی
وچ لطیفہ انھی یارو ہوک پھرے اس دم دی

خودی تکبر اخفی وچوں ہو جاون اٹھ راہی
عارف یارا وارد ہوندا اُس تے نور الہی

ایہہ ریکس لطیفہ یارو اس دی حد نہ کوئی
وانگ دیوانیاں ذکر کمائے تاں ایہہ جاری ہوئی

ایہہ ولایت محمدی ﷺ یارو سب ولایتوں عالی
جو سالک بن ہمتوں لوڑے اس دی خام خیالی

جدوں ایہہ انھی روشن ہووے اٹھ جاون سب پردے
عارف یار امام طریقت آئے ایہو گل کر دے

در بیان لطیفہ نفس

ایہہ لطیفہ چھیواں یارو رنگ ایس دا ٹیالا
وج پیشانی اُنگی اُتے اس دا مسکن اعلیٰ

متھے اُتے وال جو اُگدے کجھ تھلے اس تھاؤں
عارف یارا کہیا مجدد اپنے کشف الہوں

ہور صوفی کجھ ہور ساندے متفق نظر نہ آون
جو جو آئی تحقیق کے دی سو سو گل لکھاون

ایہہ دے وج عناصر اربعہ ہین اگلی جائے
مٹی اگ ہواتے پانی اس دے وج سائے

ایس نفس نوں مارن کارن سالک ذکر کریندے
عارف یارا بھکھ پیاسوں اس دا مچ مریندے

نال تصور سالک ہر دم اس تے ذکر کریندا
تاں ایہہ مستی چھڈدا بھائی جاں ایہہ دکھ سہیندا

پردے اس دے ظلمت والے ہوندے دُور تمامی
عارف یارا وانگر گھوڑے ہوندا رام مدامی

در بیان لطیفہ قلبی

ایہہ لطیفہ ستواں یارو قلبی ایس نوں کہندے
ایہدے وچ عناصر اربعہ صاف صفایوں رہندے

وچ سرے دی چوٹی ایس دا تھاں مقام بتاوں
آتش وانگوں رنگ نورانی بعضے بے رنگ پاوں

ایس لطیفے دے وچ یارو لوں لوں ذکر کریندا
رگ رگ دے وچ ذکر اللہ دا ٹھاٹھاں پیا مریندا

سالک دا دل روشن ہووے چھن پردے ظلمانی
اندر دی روشنائی کولوں ہوندا مکھ نورانی

چہرے اُتے نور برسدا حسن ازل دے آہوں
عارف یارا ذکروں ہووے سوہا رنگ گلابوں

ست لطفے ذکر خداویں ہو جاون جد جاری
ستر ہزار حجاب اوہناں دے دور کرے رب باری

نفی اثبات ہمیشہ کرنا نال خیال سائی
لا مقصود اِلَّا اللہ دا رکھ تصور بھائی

لا لیاویں قلبی تائیں نافوں چھک اُتاریں
آکھ الہ اِلَّا اللہ دی ضرب دے تے ماریں

کلام طیب علی

طیب علی سن گل تمامی ہو حیران کھلویا
تیلا پکڑ زمین پھولے سوچ لمی وچ کھویا

کہدا جو ہووے سو ہووے کرو مرید اسانوں
عارف یارا صدق یقینوں نیا پیر تسانوں

زندگی دا اعتبار نہ کوئی بے اعتباری زندگی
جے کوئی عمل کمایا نائیں بہت ہوسی شرمندگی

اس سنار بازار ہمیشہ خود غرضی دے سووے
غرض بناں کوئی گل نہیں کردا غرض نواندی گوڈے

کول کسے کوئی آوے نائیں غرضاں ٹور لیاون
غرض گڑے توں مٹھی ہوندی لوک دانے فرماون

غرض ہوئے تے باپ کسے دا اپنا باپ بناون
بال چوہڑے دا عارف یارا چم کلیجے لاون

میں ویں غرضوں خالی نائیں غرضے ٹور لیاندا
جتنے مٹھا چشمہ ہووے اوتھے ہی ہر کوئی آندا

لکھیاں ڈرن مُصبر کولوں نیڑے مول نہ آون
عارف یارا گڑ شکر تے مڑ مڑ پھیرے پاون

جنے چنڈیے اونے چنگے اک لڑکا اک رنبا
اگ تپایاں رکدا نائیں رعشے دا تھر کدا

ٹھوک وجا کے بھانڈا لئیے ایویں نہ چک لئیے
بن ازمایاں عارف یارا ہتھ وچ ہتھ نہ دیئے

تتراں والی بولی بولن تتر باز شکاری
اہل اللہ دا جبہ پہنن جھوٹے پیر مکاری

رنگ برنگے جھولے پاکے پھر دے وچ بازاراں
الفوں بے نہ جانن بھائی دعویٰ کرن ہزاراں

اصطلاحواں کجھ یاد اوہناں نوں ہور پلے کجھ نائیں
سحر بیانوں عارف یارا کرن مسحور اوتھائیں

بے وقوف بنان لوکائی بولن بول اوتے
کہندے اسی طریقت والے شرع اساں توں تھلے

اسی نماز دلے دی پڑھدے ملاں پڑھن زبانی
ملاح سجدہ کرن زمین تے ساڈا عرش مکانی

شرع محمدی ﷺ دے رد کیجے کدی فقیر نہ ہوندے
عارف یارا پاگل ہوکے جان جہانوں روندے

رستہ صرف شریعت والا ہور نہ رستہ کوئی
جوہٹیا اس رستے اتوں اس دی منزل کھوئی

جھوٹے نال نہ بیہوں لگایے بھانویں کیڈا سوہناں
جھوٹا یار آزار دلے دا عمر ساری دا روناں

گرگٹ وانگوں رنگ بدلا جھوٹھا یار مکاری
مشکل ویلے ساتھ نہ دیندا نس جاندا چھڈ یاری

جو رکڑ وچ بیج کھلارے اوڑک نوں پچھتاندیا
جو جھوٹھے نوں یار بناندا اوڑک دھوکھا کھاندیا

جو بن پاک ہوئے احتلاموں کول بیوی دے جاندا
بیٹا اس دا پاگل جدا صاحب قسیم فرماندا

چور بخیل نہ یار بنائے نہ احمق نہ جھوٹھا
بن تھقیوں لائے نائیں اوپر تحریر انگوٹھا

کرو مرید شتابی مینوں نیت بدل نہ جاوے
عارف یارا نفس امارہ دم دم غلبہ پاوے

رات دیہاڑی نیت بندے دی پئی کھاندی ہچکولے
اس اُتے اعتبار نہ کریئے جو اکھاں توں اوہلے

مسکے مینوں ہوندے نائیں نہ میں مسکے پڑھیا
نہ رپھڑاں وچ پا اسانوں ایہہ کم اوکھا اڑیا

جٹ تے کپڑا جنا کٹیے اوتا چٹا ہوندا
جھوٹھا جٹا چپ کرایے اوتا بیہتا روندنا

اوٹھ تے جٹ نہ کھور گواندے رکھدے وچ مناں دے
سونا چاندی تے خوشبوئیں عارف جال رناں دے

چھوٹا سرتے لمی داڑھی اتھی دی علامت
چھوٹیاں اکھاں رہوے جھمکدا سمجھ فریبی دامت

بچیاں دے اُستاد ہمیشہ بچیاں وانگ سلامت
وچ شرع دے جائز نائیں نائیاں دی امامت

مینوں حال پوایو نائیں رکھیو ذرا بچا کے
دیو مراد دِلے دی میری ہتھ ہتھاں وچ پاکے

مولوی عارف کا طیب علی کو مرید کرنا

مولوی عارف ہتھ طیب دا پکڑ لیا وچ ہتھاں
عارف یار مریلے ویڑے نہیں رہندے بن نتھاں

ایمان مفصل مجمل دونویں تن کلمیں پڑھوائے
وچ سلاسل اربع اس تھیں قول قرار کرائے

سامنے اپنے کول بیٹھا کے ضرب اللہ دی ماری
عارف یارا اسم اللہ دا ہو گیا دل وچ جاری

پھر اُس نوں کجھ مسئلے دے نال تاکیداں مولے
عارف یارا پھڑلے پکا دامن آل رسولے

شرع شریف اندر دو قسماں پہلی قسم اصولی
دوجی قسم اک فرع فقہ دی رکھیں سمجھ مولی

پھر اصول دیاں ترے قسماں ہر ہر قسم نرالی
عارف یارا کیونکر دساں نہیں اک ذرا نوالی

حاضر ناظر جان اکلا اوہ لا شریک الہی
عارف یارا ہر شے اُس دی حاضر وچ گواہی

علم اوہدے وچ ازلوں آئے کلن جہان تمامی
یک نظر تھیں تکدا سب نوں کیا فجری کیا شامی

مظلوماں دی کوک سُنیدا اوہے وقت اُتھائیں
اوّل آخر ظاہر باطن اوہو سچا سائیں

رحیم کریم تے عادل سچا قادر قدرت والا
نہ سوندا نہ کھاندا پیندا نہ اولادی والا

نہ بیوی نہ بچے اس دے نہ جمیا نہ جایا
نہ زمان مکان رکھیندا عیبوں پاک خدایا

دو جی

قسم اصول فقہ دی سن پیارے بھائی
اک دن روح قلبوت دواں وچ لمی پوگ جدائی

جو کرنا اس دنیا اُتے بھرنا روز حشر دے
کرن سوال جواب فرشتے مویاں وچ قبر دے

کافر تائیں دوزخ ملسی جنت نومن تائیں
ہر عمل دا بدلہ ملسی عدل کرے گا سائیں

نہ آسمان زمیناں رہسن نہ سورج چن تارے
اگو ذات رہوے دی باقی مر مٹ جانس سارے

ترجی

قسم اصول فقہ دی سن سالک متوالے
نبی علیہ السلام ولی برحق تمامی اچیاں شانناں والے

رکھیں ترت ایمان چواں تے چارے کتب آسمانی
جو جو معجزے نبی علیہ السلام لیائے سارے سچے جانی

حق کرامت والی اللہ دی شک نہ جانی ماسا
باہجوں حکم اللہ دے کوئی پرت نہ سکدا پاسا

سب نبیاں تو شان زیادہ پاک نبی ﷺ دی آہی
اوہ گواہ امت دا بن کے دیسی حشر گواہی

کلام طیب علی

ماپو مینوں نت ستاندے کہندے گھن گھیری
عارف یارا ملدے اوتھے کورے نوٹ سنہری

میرا دل نہیں کردا چاچو اوتھے جھوٹھ مریندے
دس پیسے دا کم کریندے سو روپیہ لیندے

بالکل جھوٹھا کیس بنا کے سچیاں دین گواہیاں
عارف یار وکیل تے منشی کرن حرام کمایاں

بھولے بھالے لوک وچارے پھس جاندے وچ پھاہیاں
اک مقدمہ عارف یارا کردا ترت تباہیاں

میرا دن گزر دا اوتھے جیوں گزرے وچ جیلے
گھردے میری گل نہ من دے گالاں دین سویلے

بڈھا وچ مسیتے چنگا عورت وچ گھرس دے
موذی قید خانے وچ چنگا لڑکا وچ درس دے

چنگا نھلا اے کول اساڈے گھر دے وچ ٹریکٹر
تھوڑے چنے پیسے منگدا اُس دا انجن جیکٹر

ابا جی ہتھ لان نہ دیندے سو سو کڈدے گالاں
کیہ کراں کوئی پیش نہ جاندى کچرک توڑی جالاں

کراچی مینوں جان نہ دیندے گھروى رہنا اوکھا
نس جاواں گھر چھڈ کے کدرے ایہو ہی کم سوکھا

جس ویلے میں ڈیرے جاواں ابا کڈدا گالاں
سوٹے پھڑ پھڑ مارن پیندا دیندا پیا مثالاں

کہندا چاچے دے پُت ویکھو کیسے مرد اگاہی
ساری دیہاڑی ٹوکری ڈھو کے ادھی کردے واہی

توں ڈیرے تے آویں نائیں بھانویں ہووے چھٹی
عارف یارا دوس کیہ تیرا قسمت ساڈی لٹی

پُتر جوان جہاں دا یارو کرے آوارہ گردی
ہور عذاب وڈا کیہ اس توں وچ موالی گھر دی

جہڑا بندہ ساری دیہاڑی نال بیگانیاں وگے
عارف یارا واہی کرن دا ٹیم اوہنوں کد لگے

ابا جی بادشاہ اساڈے اگا پچھا نہیں دیندے
وچ لوکاں دے بزتی کر دے ذرا نہیں شرم کریندے

کلام مولوی عارف

ماپیو جے کڈھن گالاں چپ کر کے سن لیئے
عارف یارا ماپیو نوں پرت جواب نہ دیئے

ماپیو دیاں گالاں اندر لذت محبت والی
عارف یار ماپیو توں نہیں رشتہ کوئی عالی

سب رشتے نہیں غرضان والے کوئی غرضوں نہ خالی
عارف یارا ماں دا رشتہ غرضوں پاک مثالی

ماپیو جدے تے راضی اللہ اس تے راضی
ماپیو دا رویا جہڑا نہ شہید نہ غازی

نہ اوہ حاجی نہ اوہ مُلاں نہ مُفتی نہ قاضی
نہ اوہدی کوئی زُہد عبادت نہ اوہ پاک نمازی

کامل اکمل افضل سب توں پہلا مُرشد مائی
رب رسول ﷺ قبول نہ کر دے جس نوں ماں دُر کائی

بھانویں ماپیو کافر ہووے پھر بھی خدمت کریئے
ماپیو دا حق زیادہ رب سچے توں ڈریئے

ماپو دی نال دعائے ثلثن ہزار بلائیں
جس تے ماپو راضی نائیں پاندا سخت سزائیں

کن دلے دے دھر کے بیٹا سُن میری گل ساری
عارف یارا اُف نہ کرے ماں اگے اک وادی

جے نہ گل اوہناں دی لگے چنگی دل نوں سائیں
عارف یارا نال دلیلاں اوہناں نوں سمجھائیں

طیب علی کا دوستوں کے ساتھ پنوں میلے پر جانا

سیالکوٹے دی دھرتی اُتے پنوں پنڈ وسیندا
سمبریاں تھانے دا یارو رقبہ اوہ سنیدا

پنوں باراں مست بہاراں روپ گھنے دلداراں
عارف یار جھناں دے کنڈھے عاشق بھون ہزاراں

وچ ساون دے پنوں اندر میلہ لگدا بھائی
آروں پاروں آون بندے اوتھے کر دھائی

طیب تے خاور دونویں دل کے لگے کرن تیاری
آکھن مولوی عارف تائیں آکے وارو واری

پار پنوں دا میلہ لگا چلیے ویکھن سارے
من سوال اساڈا عارف نہ کر عذر پیارے

عارف قمر طیب تے خاور اٹھ ٹرے ونج بھائی
اظہر سندھو وی سنگ بنایا دیر نہ لگی کائی

گیا متین شتابی کر کے سائیکل گھن لیا
ہور منیر نذیر دا بیٹا سنگ اوہناں ونج آیا

مشتاق موچی تے اللہ ماہی نالے اشرف نائی
ہور بھٹو بابے داد ہوراں دا آ رلیا سنگ بھائی

دھرکے سائیکل بیڑی اُتے پار لنگے دریاؤں
شام ہوئی تے پنوں پہنچے فضل ہو یا درگاؤں

میلے اُتے رونق لگی ہر پاسے ہر جانی
کڈھ کڈھ گرم جلیبی رکھدے تیز تکھے حلوائی

کدرے گرم سموسے دسدے کدرے گرم پکوڑے
کدرے رس گلے مٹھئیائی کدرے لڈو چوڑے

کدرے برنی نظری آوے کدرے خاص امرتیاں
کدرے پوڑیاں نال کڑاہیاں گرم گرم تے تتیاں

کدرے پیا بادانہ دسدے کدرے پھل مکھانے
عارف یار گلاب جامن دے لگے ڈھیر اُچانے

کدرے ٹھنڈی بوتل دسدی کدرے ٹھنڈا پانی
کدرے ستو کدرے شربت نال شکنجوی رانی

میلے اُتے کھان پین دے خوب ہوئے سمیانے
جدھر دیکھو دھواں دھکھیندا ولیاں دے آستانے

کدرے منتری سَپ ویکھاوے بیٹھا کھول پٹاری
کدرے مجمع لا کے بیٹھا عارف یار مداری

کدرے ڈھولی ڈھول و جاون پان جوان دھالاں
کوئی جَلھی کوئی لڈی پاندا کوئی بھنگڑا جھمراں

کوئی ڈھولے کوئی ٹپے آکھے کوئی کوئی بولے ماہیا
کوئی سسی کوئی سوہنی پڑھدا نال سُراں دے بھاہیا

کدرے سوہنی صورت والے دسدے چنچل ہارے
نیناں نال حلال کریندے ظالم کنج کوارے

کچھ سوہنے کچھ نخرے بازی کچھ ملبوس سنگارے
مُرخ دلاں نوں پکڑن کا رن سوہنیاں جال کھلارے

متھے توں وٹ لاہندے نائیں عاشقاں نوں ترساندے
سو سو ترلے کردے عاشق دلبر ترس نہ کھاندے

کدرے کوچی صورت والے پھر دے دھون اٹھائی
دیکھ اوہناں نوں عارف یارا دم دم متلی آئی

کچھ سوہنے کچھ کوچے یارو کچھ گورے کچھ کالے
کچھ قسمت دے مُٹھے عارف کچھ نصیباں والے

ہر پاسے ہریالی دسدی وچ پنوں دے بھائی
رُکھ درخت زمیں دے سارے جھولن نال ہوائی

رات ہوئی تے ملے اُتے بنھی ٹھٹھ قوالاں
تان سین حیران کھلوتا وکھ اوہناں دیاں تالاں

چنگ رباب تے وانکن طبلہ ہور ڈرم وچاون
دف ستار گٹار دے اُتے مُڑ مُڑ ضرباں لاون

ہارمونیم تے سٹکھ پیانو آرگن تے شہنائی
بن تے بانسری عارف یارا کوک چوفیرے پائی

راگاں دے وچ گان قوالی کر کر ذکر صنم دا
سارے گا ما پا دھا نی سرگم ہے سرگم دا

سری دیپک ہنڈول تے میگھا مالکو ساتے بھیرواں
پنج پنج راگنیاں ہر راگے اٹھ پتر اٹھ نوہاں

تے سر اوہناں دے اگے وچھدے جان آزادے
کھرج رکھب گندارتے دھیوت پنجم مدہم نکھادے

دیپک گا کے تان سین نے بجھیاں شمعان جلایاں
میگھ راگ نوں گا کے عارف کھریوں جھڑیاں لایاں

بھیروں کوئی اُستاد گائے تے کو لہو چلدے آپے
غم فکر کوئی رہندا نائیں جدوں کوئی ایس الاپے

مالکوس نوں گاؤں والا جے کوئی ہووے فنی
پتھر دل نوں موم کریندا اس دی ایہہ گل منی

کے بچے دے جھولے اگے جے ہنڈول الاپے
عارف یارا جھولا اُس دا جھولے اپنے آپے

سکے رُکھ دے سامنے جے کوئی راگ سری نوں گاوے
اوسے وقت ہرا ہو جاوے دیر ذرا نہ لاوے

طیب علی کا خواب دیکھنا

ستیاں خواب طیب نوں آئی چور ساڈے گھر آئے
گھر دی پونجی لے گئے ساری چھڈ گے کوٹ نوائے

ماں میری نوں مار کے دھکے سٹ گئے پچھلے اندر
بھین میری دی ہتھین پے گئے اُچے لے بندر

باپ میرے دے ہتھوں سُوٹا کھوکے ہو گئے راہی
ڈگ پیا اوہ کھا اُلارا ہوش نہ رہ گئی کائی

چھوٹے ویر پیارے میرے پھر دے وانگ سُدائیاں
نُجف علی تے ڈگ پیا کوٹھا دونویں ٹٹ گئیاں باہیاں

بدلی کڑکے کڑک ڈراوے بدلاں شور مچائے
بجلی دے چکارے پیندے نظری کجھ نہ آئے

بنھ کے مُشکاں لے گئے مینوں ظالم ترس نہ کر دے
 مار طماچے منہ میرے تے اکھاں تے ہتھ دھر دے

ترے میرے من دے نائیں کھچ کھچ مارن کوڑے
 دیکھن لوک تماشا میرا کوئی نہ ٹھاکے ہوڑے

دہشت نال اچانک اُس دی کھل گئی اکھ اوتھائیں
 نال پسینے بستر اس دا گلا ہو گیا سائیں

کہندا مولوی عارف تائیں ہو کے درد رنجانا
 عارف یارا بیٹھ اکلا سُن میرا افسانا

ساری خواب سنائی اس نے مولوی عارف تائیں
 کہندا مینوں جان اپنی دا خطرہ پے گیا سائیں

چھیتی فون کرو گھر میرے چچھو حال تمام
 عارف یارا کیہ کجھ گزری تاں اُتے کل شام

خواب میری دا ذکر نہ کرنا ہور کسے دے اگے
 گل رہوے وچ تیرے میرے پتہ کسے نہ لگے

کیہ تعبیر اس خواب میری دی دس اوہ مُرشد میرے
 عارف یارا پھڈ کے دنیا لڑ لگا میں تیرے

مولوی عارف نے فرمایا نہ کر چتا جھورا
خواب خیال دیہاڑی والے راتی کردے ٹورا

بادی چیزاں کھان والے نون خواب ڈرونے آون
خواباں تے پت دھریئے نائیں لوک اِطبا فرماون

مولوی عارف وچ مزاحاں پا چھڈی گل بھائی
تیری ورگی خواب ڈرونی مینوں وی اک آئی

صبح کے وقت ہر چیز کا ذکر الہی کرنا

بانگاں ویلے صبح سویلے ہو گئی ختم قوالی
اٹھ مسجد ول ٹرے نمازی کرن عبادت عالی

ہر گھر دے وچ فجری ویلے شروع تلاوت ہوئی
ہر شے ذکر اللہ دا کر دی چپ نہ دسوی کوئی

چڑیاں کانگ درختاں اُتے پاندے شور دوہائی
اپنی اپنی بولی اندر کر دے ذکر الہی

مُرخ زبان اپنی وچ آکھے اے غافل انسانو
اٹھو کر لو ذکر اللہ دا رب دی ذات پچھانو

طوطا آکھے اوس بندے دا کدی بھلا نہ ہووے
جہڑا وچ دنیا دیاں فکراں ہر دم رووے دھووے

کاں کاں کردا کانگ پکارے آکھے یا رب سائیں
جہڑا دسواں حصہ منگے لعنت ہے اس تائیں

باز آکھے میں باز نہ آواں رب دی حمد ثناؤں
جب لگ جان ہتے وچ میری فضل منگاں درگا ہوں

قمری آکھے خالق میرا اچیاں شانناں والا
یا کریم کریم پکارے کر کے ہوش سنبھالا

زوروں زور زر زور پکارے وچ دربار ربانے
آکھے یا رب سچیا مینوں دے امر وزی کھانے

کہے چندولی یا رب سچیا لعنت بھیج اونہاں تے
آل اولاد نھی صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ دی کارن دل وچ بغض جہاں دے

گرج کہندی اے آدم زادے کر لے جو تئدھ کرناں
بھانویں برس ہزاراں جیویں اوڑک اک دن مرناں

نال خیال کبوتر آکھے عیبوں پاک خدایا
چوداں طبق آسمان زمیناں او سے دا سب پایا

ہو بیتاب عقاب پکارے آکھے من لے کہناں
جے سکھ لوڑیں عارف یارا دُور خلق توں رہناں

بلیبل نالے کر کے آکھے سن لوکا گل میری
عارف یارا دُنیا فانی نہ میری نہ تیری

ہد ہد آکھے موت آوے تے عقل فکر نس جاوے
بنی اگھ نابنی ہووے کوئی شے نظر نہ آوے

لٹ لٹورا کرے پکاراں یا رب سچیا ساہیاں
تیرے باہجوں ہور نہ کوئی خالق وچ خدا ہیاں

پالشکرِ ندوم پکارے تتر بول وچارا
شکر کریں تے ملے نعمت ہووے دُور خسارا

اُچی اُچی ابابیل پکارے جو کرناں سو بھرناں
کرے عمل چنگا کوئی عارف عملاں دے سنگ ترناں

طیب علی کا پنوں میلے سے واپس گھر آنا

ہائے افسوس نہ دوس کے دا ایویں ہوندی آئی
لکھاں میلے لگ لگ اُجڑے اس دُنیا تے بھائی

لکھاں مجھے لگے ایتھے لکھاں آئے مداری
لکھاں نٹ پٹ دیہی نوں بنھ گئے ایتھوں تاری

لکھاں علم کلاماں والے کر کر گئے اُپرالے
لکھاں ایتھے عارف یارا ہو گئے منطق والے

لکھاں عالم ہوہو گزرے لکھاں حافظ قاری
لکھاں صوفی ٹر گئے ایتھوں کر کر شب بیداری

لکھاں سونہی صورت والے ٹر گئے ایس جہانوں
لکھاں یار معشوقاں کچھے دھو بیٹھے ہتھ جانوں

دُنیا ویں اک میلہ یارو بندے سارے میلی
میلہ دیکھ گھراں نوں جاندے سنگت چھوڑ اکیلی

چار دیہاڑے رہندی اتھے گہما گہمی بھائی
پھر ویرانی عارف یارا پھر جاوے اُس جانی

کانگ برہوں دے کاں کاں کر دے ہر پاسے ہر تھائیں
وصل بہاراں نال اڈاراں اڈیاں چھوڑ سرائیں

انج لگدا جیوں دُنیا اُتے بندہ آیا نائیں
خالی ویڑے کھاوَن آون ٹر گیا گھر دا سائیں

دوجے دن دوپہراں ویلے ہوئی تیاری گھر نوں
دُھپ غضب دی عارف یارا لوہندی جاندی سر نوں

کچھ پیدل کچھ سائیکل اُتے گھر نوں ہوئے رواناں
طیب متین تے خاور بیتاں لا لئی دوڑ جواناں

اوہ دریا دے کنڈھے کنڈھے آئے وانگ طوفاناں
عارف یارا بیڑی اُتے سدھا بنھ نشاناں

دوجیاں نالوں پہلاں آکے بیڑی کول کھلوتے
وچ پانی دے مارن چھیاں نکلن کھا کھا غوطے

اوڑک بیڑی اُتے بہہ کے پار ہوئے دریاؤں
پھر تریوے دوڑن لگے ٹھے سدھے راہوں

پھر ٹرالی اُتے بیٹھے تینے یار پیارے
عارف یارا آگر پنچے تھکے تھے ہارے

طیب علی کا مولوی عارف کے ساتھ منڈی مویشیاں دیکھنا

مولوی عارف کہے طیب نون چل جہلم کل چلیے
اٹھ سویرے عارف یارا اڈا بس دا ملیے

کم ضروری اوتھے مینوں نال بندے اک یارا
آون جاون کرنا اوتھے نہیں رہناں دن سارا

کہیا طیب نے ہس کے اگوں جے ضروری جاناں
سر متھے تے عارف یارا جو تیرا فرماناں

صبح سویرے ٹر پئے دونویں کر کے ٹرت تیار
دن چڑھدے نون عارف یارا لنگ گئے ہی ساری

چھاہ ویلے نون واپس ہوئے شہر جہلم تون بھائی
اگے منڈی ڈنگراں والی کول پلے دے آئی

طیب آکھے منڈی اُتے اَج ضروری جاناں
دو شکار ہوئے اِک تیروں دیکھو رب دا بھاناں

کول منڈی دے لتھے بسوں نظر چوہیرے ماری
اِنج لگدا جیوں پاکستانوں آگئی مجھ ساری

ہر ہر نسل مجھاں دی اوتھے نظری آوے بھائی
نیلی راوی گنڈھی سندھی منڈی خوب سجائی

پاک پٹن تے فاضل کے دی بہاولپوری تے قصوری
نیلی مجھ کہاندی یارو سب گتتاں دی پوری

قد میانہ تے سر لماں متھیوں کجھ اوچیری
سنگ باریک تے چھوٹے گنڈھے پتلی دھون لمیری

جمبوا نرم ملائم اُس دا پنج کلیان کہائی
نال زمین دے لگ لگ جاوے لماں پوچھل بھائی

چیچہ وطنی تے تاندلے والی ہور اداکاڑھے والی
ہور کمالیے سید والے دی راوی مجھ نرالی

چٹیاں لتاں چٹا پوچھل سر موٹاتے بھارا
سنگ چوڑے تے موٹے گنڈھے متھا اُبھریا سارا

چھوٹے گن وجودوں اُس دے گردن لمی چوڑی
گنڈ سدھی تے بیرل موٹا پوچھل سکلیاں توڑی

موٹا مہمرا کھروا اُس دا پچھلا پاسا بھارا
عارف یارا اگھ اوہدی دا لماں اک کنارا

سدھی مجھ مجھاں چوں دکھری سدھی اک نشانہ
کالا رنگ تے بھارا بجنہ وڈا عجب حیوانہ

پتلا لماں پوچھل اُس دا چھوٹیاں چھوٹیاں لتاں
عارف یارا موٹیاں اگھاں دُوری وچ پرتاں

سر چھوٹاتے متھا چوڑا چھوٹی دھون پیاری
کنڈ چوڑی تے سدھی یارو سوئی لگدی ساری

بنگ موٹے تے وڈے اُس دے پرتے دُوروں جا کے
وڈے بھارے پیر پیارے رکھدی خوب جما کے

عمر مجھاں دی ہوندی یارو ٹھاراں سال آخری
دس مہینے گھمن رہندی ہوندی پھر لوری

ہر ہر نسل گائیں دی اوہتے نظری آوے بھائی
پچھڑے ڈنگر عارف یارا ڈھونڈن ونج قصائی

اک لوہانی نسل گائیں دی منڈی اُتے آئی
چٹا رنگ سنہری ڈبے وطنوں لورا لائی

اک لوہانی اسماعیلی تے اک بلوچستانی
اک بنو دی عارف یارا دسوی نسل لوہانی

چھوٹا قد تے بھر یا بختہ دُڈھوں نہتی ماڑی
نوں مہینے کڈھ کے سوندی اک دو پا دیہاڑی

اک تھر پاری نسل گائیں دی اوہ وی اوتھے آئی
عارف یارا دُڈھوں چنگی دُڈھ دی نہر وگائی

ہور ڈھٹی اک منڈی اُتے ڈبی نسل رجانی
چھوٹا بختہ سروں میانی اُبھری کھڑی پیشانی

کچا گدی میر پورے دی یا اوہ سون میانی
یا مزاری امر کوٹے دی یا اوہ کوہ سلیمانی

اُچے سنگ جڑاں توں موٹے نوکوں پتلے آئے
چھوٹے تھن حیوانہ پیڈا پوچھل چابک چائے

ہور ڈھٹی اک گاں نرالی دھنی نسل کہاندی
کالا رنگ تے کالیاں اگھاں کالے کن سہاندی

میانوالی مردان پشاور راولپنڈی سرگودھا
جہلم انک ہزارہ یارو وطن بتاون اوہدا

حیدر آبادی تے کس بلی گاں سندھی سناری
موٹے تھن حیوانہ وڈا دڈھے نال سنگاری

ہور نسل اک داخل دیکھی اصل اوہڈی بھگناڑی
ڈیرہ غازی خانے اندر اُس دی نسل اگاڑی

بھاگ ناڑی دی نسل زیادہ سدھ بلوچستانے
عارف یارا بھرے دڈھا دے سدے ڈھول حیوانے

مُلک سارے وچ منیاں ہویاں ساہیوالے دیاں گائیں
نال اوہدے کوئی عارف یارا دڈھوں رلدی نائیں

بھیڈاں دا وی اجڑاوتھے پھر دا چار چوہیرے
ہر ہر نسل اونہاں وچ آہی دُبنے بھلے بھلیرے

اک یریکی تے اک ہشتی اک بلخی ہرنائی
اک وزیری کوہستاں والی اک نسلوں تیریائی

اک لچھو اک بگر والی اک کوکا کاغانی
اک بچی اک کجلی یارو اک گوریز دامانی

بکری دی ہر نسل اُتھائیں چکدی اوپر کنارے
کر کر لمیاں دھوناں کھاون پت رکھاں دے سارے

اک پچل اک دین پناہی اک نسلوں دامانی
اک کاموری تے اک بر بر اک چا پر کاغانی

اک پاسے کجھ اُوٹھ کمنڈے بنھ اوہناں دے گوڈے
اک چھتر ترہان کہاوں اک لہاکی توڈے

اُوٹھاں دی ایہہ صفت قدیمی مردے نہیں تریہائے
کئی مہینے پانی باہجوں پھردے بوجھ اُٹھائے

ہر ہر نسل دے گھوڑے یارو وچ منڈی دے آئے
اک ویلر اک تھارو انگلش اک تھارو کنٹائے

اک عربی اک دیسی گھوڑے اک بلوچی جاپن
اک آئے ڈیرہ غازی خانوں دُوروں پئے سہاپن

اک نسل دے کاٹھیا واڑی پھکے رنگ بادامی
لے چوڑے سُم اوہناں دے چال چلیندے گامی

منڈی اُتے لاکے پھیرا گڈی دے ول دھائے
عارف یارا ڈیگر ویلے پرت گھراں نوں آئے

طیب علی کا کراچی جانے کے لئے اپنی

والدہ سے اجازت مانگنا

طیب کراچی جاؤں کارن کردا نت صلاحیں
کدی کسے نوں کدی کسے نوں سنگ بناندا سائیں

اک دن کہندا ماں اپنی نوں میں کراچی جاناں
پنڈ دے مڑے کراچی چلے میں وی سنگ بناناں

ماں پتر نوں کہندی پترا نہ کراچی جائیں
عارف یارا دُور کراچی اوہ کوئی نیڑے نائیں

جے کرے تے کم ہزاراں وچ پنجاب زمینے
نہ کرے تے وچ امریکہ خالی رہن سفینے

موتے خوابے وچ ملدے مینوں گزرے کئی مہینے
سُن کے نام کراچی والا ساگ لگی وچ سینے

بھیرے بھیرے سُفنے مینوں ستیاں راتی آون
عارف یارا کالیاں مجھاں مینوں نت ڈراون

چار چوہیرے بھردے میرے کالے کالے گتے
عارف یارا گھورن مینوں چڑھ کے کوٹھے اُتے

اُچیاں لمیاں دنداں والی بھیری بُری شکل دی
اک زنانی عارف یارا ڈٹھی گھروں نکل دی

میں تے حاجی لگ گئے گندھی خوف خطر دے مارے
ویڑے ساڈے گھر گھر کر دے لگدے لانے سارے

ڈیگر ویلے ڈب گیا سورج ہو گیا گھپ اندھیرا
طیب علی نون پھڑ کے باہوں لے گیا عادل میرا

چھڈ خیال کراچی والا طیب بن سیاناں
بھین جوان تیری گھر آہی نہیں مناسب جاناں

طیب آکھے نہ روکو مینوں میں نہیں روکیاں رہناں
نال خوشی دے دیو اجازت من لو میرا کہناں

سے ماواں دے پتر اگے کردے کم کراچی
میں بریٹھ نہ چلیا کوئی کھا صبر دی لاپچی

چین سکون دے وچ نائیں جیوں کوئی چیز گواچی
پہ ہوں اڈ جاں شتابی دیکھاں شہر کراچی

رات دیہاڑی دل میرے وچ شہر کراچی وسدا
بڑا ٹھلایا ٹھلایا نائیں ہور ہتھوں دل کھسدا

طیب کی بھین کا طیب کو کراچی جانے سے روکنا

باہوں پکڑ طیب نوں کہندی اُس دی بھین سمیہ
بڑا سیاناں بنیوں ویرا عقل کتھے آج گتیہ

بھائی مان بھیناں دے ہوندے مان تروڑ نہ ویرا
عارف یار نہ جا کراچی دل میرا دلگیرا

سے خیال دے وچ آون ڈردی اُف نہ کر دی
متے مزاح بناون میرا چپ وٹی میں ڈر دی

بھائی بھیناں دے بھوچھن سر دے بھائیاں نال بہاراں
جہاں بھیناں دا ویر نہ کوئی کچھ اونہاں نوں ساراں

جو احسان کسے تے کردا پالیندا گل پھای
محسن نال محبت زورے ہو جاندی اے بھائی

کریں احسان میرے تے ویرا من کے گل آج میری
عارف یارا زندگی ساری کراں غلامی تیری

اک سوال میں زندگی اندر پایا تیرے اگے
لج میری آج رکھیں ویرا پتہ لوکاں نوں لگے

میں وی آج ازماون کارن ہوئی سوالی تیری
پتہ لگے آج دل تیرے وچ کتنی محبت میری

بھائی بھیناں توں جاناں وارن جے کوئی ویلا آوے
توں میری اک گل نہیں من دا ایہہ افسوس نہ جاوے

طیب آگوں ہس کے آکھے باجی نہ کر ٹھورا
جو لکھیا وچ قسمت میری گھٹ نہ ہوسی ٹھورا

میں کراچی سُر پر جانا باجی روک نہ مینوں
ترے بھرا چلیا چھڈ پچھے لگا فکر کیہ تینوں

نا امید سَمیہ ہوکے اٹھ گئی کولوں بھائی
عارف یارا خبر نہ اُس نوں اجلے گنڈھی لائی

باپ طیب دا ڈیرے اتوں شام ویلے گھر آیا
آگوں ماں طیب دی اُس نوں نواں پیغام سنایا

کہندی طیب کراچی کُریا منگدا پیا کرایہ
لکھ سمجھایا عارف یارا اُس نوں عقل نہ آیا

پٹھا اپنا سنبھل بی بی میں تیرے توں ماڑا
تیریاں لاڈاں عارف یارا پایا سب پواڑا

حاجی منیر کا طیب علی کے ساتھ کلام کرنا

بخہ کے ہتھ پتر دے اگے باپ ہنجوں بھر رویا
معافی دے چھڈ بیٹا مینوں جے قصور کوئی ہو یا

میں جاتا سی پتر میرے دکھ ونڈن گے میرا
عارف پتراں دتا مینوں ہتھوں درد ودھیرا

قسمت میری ماڑی پترا تیرا دوس نہ کوئی
تیرے مینوں جوان ہون دی کوئی خوشی نہ ہوئی

نال تیرے کوئی زور نہ میرا میں تیرے توں ماڑا
عارف یارا نام اللہ دے سُن لے میرا ہاڑا

مقولہ شاعر

طیب علی س گل پیو دی ہو گیا درد رنجانا
کوئی سوال جواب نہ کیتا ٹریا چھڈ ٹکانا

گھروں نکل کے طیب علی نے ڈیرے نوں منہ دھریا
بھر بھر ہنجوں رویا اوتھے ساون دا مینہ ورہیا

پھر ڈیرے توں روندنا روندنا عاطف دے ول آیا
عارف یار اولیں علی نوں جا کے درد سنایا

دونویں یار طیب نوں آکھن من لے ساڈا کہناں
عارف یارا دے لے پیپرے توں سوکھیاں رہناں

کسے دی گل دا دل اوہدے تے ماسہ اثر نہ ہویا
عارف یارا ماپیو اس دے لکھ وسیلہ ڈھویا

اوڑک مولوی عارف اگے حاجی عرض گزارى
طیب ساڈى گل مَن دا نائیں کیتی کوشش سارى

سد شتابی طیب علی نون گل نہ موڑے تیری
عارف ڈھیر کیتی میں کوشش دال گلی نہ میری

مولوی عارف سد طیب کو اپنی کول بیٹھایا
چھڈ خیال کراچی والا اُس نون آکھ سنایا

طیب علی نے ہس کے اگون اکو نخن الایا
سر متھے تے عارف یارا جو تہاں فرمایا

کہیا تہاڈا مُردا نائیں نہ موڑن دی طاقت
عارف یارا کافی مینوں تیری اک رفاقت

طیب علی کا محفل کروانا

یاراں بجاں متا پکایا دین محفل دا آیا
عارف یارا انصر سندھو خرچہ گل اٹھایا

محفل دے سب کارن کیتے انصر یار پیارے
عارف یار محمدی سیفی ہوئے اکٹھے سارے

شام ہوئی تے سورج ڈبا رات اندھیرا پایا
پریت ولوں کالا بدل چھم چھم وسدا آیا

واء وگی تے پالا بنیا بدلاں کن من لائی
لے ماڑے کنبن لگے وڑ گئے اندر بھائی

انصر آکھے ہن کیہ کریے پیش نہ جاندی کوئی
عارف یارا لنگ گھیاں گھنٹاں اہے نہ وانڈک ہوئی

مولوی عارف کہے مُنڈیاں نوں آج نہیں محفل کرنی
چکڑ کھوبا عارف یارا تکی نہ ملدی دھرنی

کرمو کرمی ٹر گئے سارے اک اک کر کے بھائی
دیر نہ لگی عارف یارا پھر سنگت رل آئی

طیب کہندا ہسدا ہسدا مولوی عارف تائیں
میں انصر نوں پیسے دے کے سودا چک لیا سائیں

مڑیاں نوں میں سد لیاندا کوئی نہ رہ گیا باقی
دیہ اجازت عارف یارا گھلا پکارے ساتی

نال تلاوت محفل یارو ہو گئی شروع اُتھائیں
عارف یارا وَجد اُتھائیں ہو گیا مڑیاں تائیں

طیب علی نے بہت زیادہ ذکر کیا اُس راتی
بیر اُتے بر چک چک مارے گرد نہ مارے جھاتی

ہو حیران کھلوتے سارے طیب نوں کیہ ہویا
اگے اکھیاں مٹی رکھدا آج ذرا نہیں سویا

اُس دن لنگر آیا یارو چاہ دے نال خطایاں
عارف یارا سب مڑیاں نوں طیب خود ور تائیاں

بچ گنج پھڑ کے محمد یوٹے دے پڑھدا طیب اتھائیں
مولوی عارف کہندا اُس نوں بچ ایہدے توں سائیں

ایس قصے نوں عاشق پڑھدے نہیں مناسب تیرے
توں قرآن نوں عارف یارا پڑھیا کریں سویرے

جے توں یار کسے دا عاشق فیر ایہنوں ہتھ لائیں
نہیں تے دھر دے عارف یارا پھول نائیں اس تائیں

طیب اگوں ہس کے کہندا مولوی عارف تائیں
عارف یارا رکھ تسلی ایسی گل کوئی نائیں

مہر اک گل دسو اج مینوں کھولو راز پڑی دا
محمد یوٹا گجراتی سڈیا عاشق اک گروی دا

عقل میری وچ آوے نائیں ایسی گل نلھی
محمد یوٹا اک ولی اللہ دا کیویں ٹٹ لیا سٹی

مولوی عارف نے فرمایا اس وچ شک نہ کائی
بڑے بڑے اولیاء اللہ دے عشقے ٹٹ لے بھائی

عش مجازی کا بیان

فخر الدین عراقی ورگے لٹے عشق مجازی
عارف یارا احمد غزالی لائی عشق دی بازی

سُلطان باہو اک لڑکے پچھے لگی نوں اک لائی
شرقبوری اک لڑکے اُتے عاشق ہو گیا بھائی

شاہ حسین لاہوری یارو مادھو اُتے مردا
مولوی غلام رسول ہمیشہ روشن روشن کردا

سرمندوی اک لڑکے پچھے ہو گیا مست دیوانہ
میر خسرو دا عارف یارا سنجری نال یرانہ

قاضی ابن خلکان ہمیشہ ملک اُتے جد چھڑکے
عارف یارا شاعر دقیقتی مار دتا اک لڑکے

احمد بن کلیب وچارے اسلم توں چند واری
عارف یارا شاہ میراں دی نال اک لڑکے یاری

ہنا داس اُستاد گاموں دا یار معشوق پیارا
عارف یار پشوری بردا ہو گیا قید وچارا

مومن خاں مومن وی یارو آرزو آرزو کردا
فرد فقیر مہتاب سخن دا ہر ویلے دم بھردا

میر تقی وی ایس عشق دا آہا لطف اٹھایا
ولی دکنی وی عارف یارا عشق مڑے دا لایا

شیخ سعدی تے ملاں رومی کیتے عشق دیوانے
دینا دل ایاز سخن نوں غزنی دے سلطانے

ملک نائب تے عاشق ہو یا خلجی خان شہزادہ
شاہ مبارک عارف یارا خسرو دا دل دادہ

عادل شاہ نے یوسف کا رن کیتے جتن بہترے
رہیا ہمیشہ سُوری یارو دولت خاں دے ڈیرے

ہر دم دکھیا رہے ہمایوں کارن ابو معالی
شاہ قلی تے عاشق ہو یا شاہ مقبول متوالی

ظہیر الدین شہزادہ بابر بابر دا متوارا
شاہم بیگ تے عاشق ہو یا خان زمان پیارا

ہارون رشید معشوق بنایا جعفر برک تائیں
امین شہزادہ کوثر اُتے جان چھڑک دا سائیں

افلاطون ارسطو دونویں اس منزل دے راہی
شیکسپیر تے نطشے والی کیتی عشق تباہی

سقراط مشہور حکیم یونانی آٹو دا پروانہ
عارف یار سکندر اعظم کیتا عشق دیوانہ

فیصل میر شہزادہ مکی اپنی توں چند وارے
عارف یارا ترک شہزادہ خانم اگے ہارے

عالمگیری شہزادے تائیں لٹیا زین آبادی
پکڑ جہانگیر دیوانہ کیتا نور جہاں شہزادی

شاعر محمد اقبال علامہ عطیہ دا غم کھاندا
قائد اعظم رتن بانی نوں دل دے وچ وساندا

ترک بیگم تے عاشق ہو یا غالب شاعر اسد اللہ
فیض احمد وی عارف یارا اک لڑکی تے دُلا

وارث شاہ جنڈ یالے والے بھاگ بھری دل لائی
عارف یارا میں محمد ایہہ گٹھڑی سر چائی

دونویں شاہ فضل تے ہاشم ایس گلی چوں لنگے
ہر صوفی نے عارف یارا اس عشقوں ہتھ رنگے

الْمَجَازُ قَنْطَرَةٌ کردے لفظ اشارہ
بن مجاز حقیقی نائیں پڑھ کے ویکھ دوبارہ

عارف موڑ قلم دا گھوڑا نہ ایڈ پھارا
ایہہ پینڈا نہیں مگن والا لماں چوڑا یارا

طیب علی کی کراچی کے لئے تیاری

صبح ہوئی تے سُنیا یارو طیب کراچی چلیا
عارف موت بلاوے جس نوں اوہ کد رہندا ولیا

نال مظہر دے اُس نے یارو کیتی خُرت تیاری
عارف یارا ملن عارف نوں آیا جاندی واری

عارف پُچھیا کیویں تینوں گھروں اجازت ہوئی
کہندا گھر دے کہندے مینوں ہُن نہیں خطرہ کوئی

عارف کولوں و دعیا ہو یا نال مظہر دے ٹریا
عارف یارا جاندے تک کے دل وچارا جھریا

شام ہوئی تے وچ سوہلاں دے پھر دے دیکھے دونویں
دیر نہ لگی عارف یارا پرت آئے گھر اونویں

عارف نال نماز عشاء دی پڑھی طیب نے بھائی
پھر بیٹھے رل دوست سارے کردے جو گل آئی

مولوی عارف کہیا طیب نوں من لے کہناں میرا
میں کولوں چا دیاں تینوں خرچ ہو یا جو تیرا

چھڈ خیال کراچی والا من میرا فرمانا
تیرے باہجوں عارف یارا مشکل وقت وہانا

خاور آکھے جے توں ڈریوں کموں کا جوں جدیاں
سد لیں مینوں عارف یارا جے مشکل کم بنیاں

طیب آکھے اک دن پورا توں نہیں رہناں ڈیرے
جس دم کڈھیا عارف یارا پھکڑ باپو میرے

توں سویرے بستہ پا کے جاناں ٹرت سکولے
میں تیرے کم کرساں سارے جو جو آہے مولے

اچن چیت کراچی ولوں فون ساجد دا آیا
حال احوال کراچی والا اُس نے ٹرت سنایا

ساجد کہندا طیب علی نوں مت کراچی آنا
کوئی حالات نہ وچ کراچی بھل جا آنا جانا

گلاں دے وچ بجاں یاراں ادھی رات گزاری
اوڑک نیندر غالب ہوئی کردے اٹھ تیاری

خوشی خوشی اک دوجے تائیں ودعیا کر دے سائیں
ایہہ نہ خبر کسے نوں آہی پھر ملناں ونج نائیں

طیب علی کا کراچی کے لئے گھر سے الوداع ہونا

ساتی دے اک جام شتابی گھت شراب انگوری
درد دکھاں دی منزل آئی کتب دی جان رنجوری

ماں پتر نوں ودعیا کردی مُرد مُرد پجھدی متھا
مامتا ماری ہوش وساری سروں دوپٹہ لتھا

اکھیاں وچوں اتھرو وہیندے کر کر پین زمینے
عارف یارا اگ غماں دی بل بل اٹھدی سینے

تھم تھم دل نوں ٹرے وچاری قدم نہ پٹیا جاوے
اکھیاں وچ اندھیرا ہویا کجھ نہ نظری آوے

سرتے ہتھ پھیرے تے آکھے جا تیرا رب والی
عارف یارا ٹر چلیا ایں کر کے آنگن خالی

جا تیرا رب حافظ ہووے تتی واء نہ لگی
عارف یارا دسا مینوں کر چلیا ایس کوئی ٹھگی

جا احوالے رب دے بیٹا رو رو ودعیا کردی
دل سینے وچ دھک دھک کردا نہ جیندی نہ مردی

بھین طیب دی نام سَمیہ اندر وڑ وڑ رووے
سامنے اتھرو سُدی نائیں ویر نہ دُکھیا ہووے

دونویں ہتھ اٹھا کے رووے وچ درگاہ ربانی
گل موہیں چوں نکلے نائیں ہو گئی بھین نمائی

وانگ سُدچایاں نظری آوے دانشمند سیانی
اگھیاں وچوں تھمدا نائیں اتھرواں دا پانی

ویر اپنے نوں دے دُعاواں رووے بھر بھر ہاواں
غلطیاں معاف کریں دے ویرا ہتھ پیراں تے لاواں

جا سُپردا رب دی ویرا خوش و سیں ہر پاسوں
عمر دراز کرے رب تیری مہتر خضر الیاسوں

باپ پُردے گلے لگا کڈ اُتے ہتھ پھیرے
جا پُترا تینوں رب دیاں رکھاں دُکھ نہ بھلن تیرے

اولیس وجاہت تے عاطف خاور اُس دے یار پیارے
چھاں کولوں ودعیا ہو یا ہو گئے دکھیے چارے

جہاں دا اک پل نہ گزیرے کیویں سال گزارن
رب ڈاڈے نال زور نہ کوئی نہ کوئی چلدا کارن

مولوی عارف دے گھر آیا کر کے تڑت تیری
ہسدا ہسدا وچ بوہے دے ٹھر گیا اک واری

کہندا دیو اجازت مینوں اٹھ ملو گل لگ کے
عارف یارا ٹھوڈی تائیں آیوسو اتھرو وگ کے

دونویں یار ملے گل لگ کے اکھیں اتھرو آئے
دل وچ آس وصل دی آہی رب وچھوڑے پائے

الوداع پیارے ساتھی رب محافظ تیرا
عارف یارا مشکل دسدا ملنا تیرا میرا

الوداع طیب نوں آکھن لگدے لانے سارے
عارف یارا تڑ پے ججن وچ گے کوچ نقارے

کلام شاعر

ایڈھر مایو خوش مناون پُت کراچی چلیا
اودھر موت شتابی کر کے راہ طیب دا ملیا

ایڈھر گھر آباد کرن دی کردے تڑت تیاری
اودھر موت آباد ہویاں نوں مارے ضرباں کاری

ایڈھر وچ امریکہ لوکی نچ نچ کے خوش ہوندے
اودھر ہیروشیما والے ناگا ساکی روندے

ایڈھر نیرو و نچھلی پھڑکے نال خوشی دے گاندا
اودھر رومی روندے پٹ دے روم سڑدا جاندا

ایڈھر تاج برے تے دھریا پرتگال شہزادے
اودھر دشمن مارن کارن کردا جتن زیادے

ایدھر نونہال شہزادہ تاج تخت دل نس دا
اودھر ملک الموت فرشتہ اوہلے بہہ کے ہنس دا

ایدھر طیب ہسے کھیڈے یاراں نال نہورے
اودھر موت آوازاں کردی ہو ونجے دن پورے

ایدھر انبڑی نال محبت پئی پُجندی منہ متھا
اودھر قبر اڈیکاں اندر ہونے سامی لتھا

ایدھر ودعیا کرن طیب نوں نال خوشی دلشادی
اودھر موت مریندی کوکاں کل ہوسی بربادی

ایدھر وچ جہناں دے یارو سنکناں بیڑی چڑھیاں
اودھر گھات فرشتے لائی رہ گئیاں دو گھڑیاں

ایدھر بھیناں ویر پیارا الوداع کر رہیاں
اودھر موت اشارے کر دی کل ایہہ روون پیاں

ایدھر گھٹ گھٹ پچھے مارن دوست یار پیارے
اودھر ملک الموت فرشتہ تھرا طیب دا مارے

ایدھر بہہ کے گڈی اُتے طیب ہو گیا راہی
اودھر وچ رحیم یار خاں موت کھلوتی آہی

موت آوے تے عقل بندے دی کم نہ کر دی بھائی
جالینوس مویا اُس مرضوں جس دا علاج بتائی

بھانویں کیڈی مینگی کھائیے لے کے مل دوائی
عارف یارا مرض بندے دی ہوندی دون سوائی

طیب علی کا فوت ہونا اور روح کی آخری پکار

طیب علی دے مرنے والا عین وقت جد آیا
ملک الموت فرشتے اُس نوں گڈیوں چک وگایا

ڈگدیاں ایں سر اوہدے وچ ضرب لگی اک کاری
عارف یارا پھر گئی اُس نوں لین گڈی دی آری

لہو دے آن پھوہارے پُھلے تلخی ہو گئی طاری
تُرف تُرف کے عارف یارا پُچھ گئے پتھر بھاری

وقت نزع دا طاری ہو یا تلخی تامل پایا
عارف یارا وقت آخری یاد اُنہوں گھر آیا

ماپو تے بھیناں بھائی اگھاں اگے آون
عارف یارا اُس دے کولوں چپ کر کے لنگ جاون

کر کے یاد نجف نون رویا اکھیوں نیرو گائے
لے اوہ ویر احوالے رب دے کارواں کوچ بولائے

لے اوہ نجف احوالے رب دے اسی گھراں نون چلے
خالی آئے خالی چلے تک لے خالی پکے

لے اوہ نجف احوالے رب دے اسی چلے ہو راہی
آس دے دی دل وچ رہ گئی رب دی بے پرواہی

لے اوہ نجف احوالے رب دے صبر تحمل کرناں
رب ڈاڈے نال زور نہ کوئی جو دیوے سوجر ناں

لے اوہ نجف احوالے رب دے ٹٹی آس ملن دی
جان بھسے وچ وڑ وڑ نکلے گڑری گھڑی آمن دی

لے اوہ نجف احوالے رب دے پیا وچھوڑا لتاں
نالے آکھیں ماں میری نون مل اک واری لتاں

لے اوہ نجف احوالے رب دے جان نکلدی پتیا
میری طرفوں دئیں دلاسه روندی ہوگ سمتیا

لے اوہ ولس احوالے رب دے ساڈی ثرت تیاری
ہن ملاں دے روز حشر دے اُجے تے ٹٹ گئی یاری

لے اوہ عطف رب احوالے آیاں پیش جدایاں
خوش و سوٹسی وچ گھراں دے سانوں کڑاں پرایاں

لے اوہ خاور رب احوالے میلے روز حشر دے
رکھیں یاد پیار میرے یار نوں گلہ نہیں کر دے

الوداع احوالے رب دے یار و جاہت پیارے
عارف یارا مُہلدے نائیں کٹھیاں دن گزارے

طیب علی کو آخری وقت ماں کا یاد آنا

چھم چھم اتھرو اکیوں ویندے کر کر پین زمینے
ہائے اماں ہائے اماں مینوں لا اک واری سینے

کیہ قصور ہويا اے میتھوں اماں ملن نہ آئیوں
ڈاڈا اودریا دل میرا مل اک وار کدائیوں

لے نی ماں ہن پتر تیرا وقت نزع تے ہويا
ہائے افسوس افسوس نہ جاسی کول تیرے نہ مویا

لے نی ماں ہن پتر تیرا کدی نہ ملی تینوں
دوہ اپنے دیاں بچی دھاراں بخش شتابی مینوں

لے نی ماں ہن پتر تیرا ڈاڈے دے ہتھ آیا
کیہ دساں میں اماں تینوں کیہ کجھ حال وہایا

لے نی ماں ہن پتر تیرا خونوں لت پت ہو یا
بجھدی نہیں پیاس دے دی پانی کول نہ چویا

لے نی ماں ہن پتر تیرا نال تیرے نہ رے
نہ ستاسی دل تیرے نوں نہ توں ہو سیں گے

لے نی ماں ہن پتر تیرا کول تیرے نہ آوے
تیرے کولوں کجھ نہ منکسی نہ کوئی چیز چراوے

اتماں اتماں کردا کردا ڈگ پیاکھا الارا
کیہ دساں اوہ منظر تینوں کچھ نہ عارف یارا

ہن نہ رہن مناسب اتھے چلو چلو بھائی
چھڈو جن بھیناں بھائی بنو مسافر راہی

چھڈو چھو پے پاؤ نائیں اٹھو ایس بھنڈاروں
چھڈو ایہہ رنگ مجلس والے یاری توڑو یاروں

اک دو واری ہائے کیتو سوتلخی ہو گی طاری
پڑھ کے کلمہ پاک نبی ﷺ دا وتی جان پیاری

مظہر اقبال نے گڈی اُتے پا کے اوتھوں آندا
بچھلی راتی عارف یارا سوہلاں وچ بچھاندا

چلدی گڈی آن کھلوتی بوہے دارے دے اگے
عارف یارا اوہ وِن سوہلیں روز حشر دا لگے

سُر کے اُتے ادھی راتی خلقت کٹھی ہوئی
جہڑی اگھ کدی نہ روئی اوہ وہ اوتھے روئی

طیب علی کا ماتم سوگ

کیہ دساں نہیں دسن ہوندا لاش جدوں گھر آئی
شور کو کار پیا ہر پاسے قہر قیامت چھائی

زمین آسمان کریندے ماتم روندے کر کر زاری
عارف یارا چن سورج دی مدہم ہوئی چکاری

تارے سارے رون وچارے مشرق مغرب تائیں
دوست یار پیارے سارے رو رو بھر دے آئیں

کر کر اتھرو پین زمیں تے جیوں قطرے شبنم دے
ہائے ہائے کر کے روندے عارف ساتھی دردِ اَلْم دے

مار گندھاں نال متھے بھنے بھیناں تے بھر جایاں
اُچے وین کرن تے روون ماسیاں پھمھیاں تایاں

جس دم لاش گھرے وچ رکھی کنہیاں چار دیواراں
ہائے ہائے اوئے اوئے شور کو کارا اکھیں نیر نساں

کھو کھو واں برے دے سٹے دردوں روندی مائی
کیوں رُس ٹریوں بچیا میتھوں وے میں گھول گھمائی

پٹ پٹ چھاتی لال کریندی وٹ وٹ مٹے مارے
گرے بانے پھڑ چاک کریندی کملی ہوش وسارے

میں لٹی وے میں لٹی لوکا میں لٹی میں لٹی
چک چک مارے ہتھ پٹاں تے وال برے دے پٹی

تیری آئی میں مر جاندی توں نہ بچیا مردوں
عارف بڑھی ماں دے اُتے رحم ترس کجھ گردوں

روندی تے گرلاندی تتی تتیاں جرماں والی
وانگ سدا یاں پھرے چوفیرے عقلوں ہوشوں خالی

آتش بھریاں آئیں کڈھ دی طیب طیب کر دی
مار کلا وہ پتر تائیں سر سینے تے دھردی

اُپے وین کرے تے رووے نین وگن پر نالے
نال گندھاں دے نگران مارے خاک برے وچ ڈالے

مار طماچے منہ دے اُتے ستمی حال ونبجایا
پاڑ پوشاک سُٹی کر لیراں ویرِ نون درد سنایا

بول موہوں کجھ بول دے ویرا ایہہ کیہ گل بنا ہیا
انج بھیناں نال ویر نہیں کردے جیوں کیتی تئدھ بھایا

لاہ ڈوپٹہ گل وچ پایا لیراں لیراں کر کے
آئی باجھ نہ مردی شہدی پئی جیوے مَر مَر کے

اچیاں کر کے بائیں سرے توں روندے ویرِ پیارے
دے دنداں وچ انگلاں کٹ دے روندے کر کر نعرے

بائیں اساڈیاں نھن گیوں بھایا کر گیوں گنڈ خالی
بھائی بھایاں دے درد وندا ون بھایاں نال خوشحال

منہ بنگلاں وچ دے دے روندے گٹھے درد فراقوں
کھا بیٹے اوہ عارف یارا موہرا دن تریاقوں

باپ ونباپ پتر دے کردا رو رو اتھرو کیرے
عارف یارا رو رو آکھے اُجڑ گئے اُج ڈیرے

مولوی عارف طیب علی نون غسل دتا تن واری
پھر پہنایا کفن طیب نون ہو گئی خرت تیاری

طیب علی کو قبر میں دفنانے کا بیان

الوداع ہو چلے ساتھی دھر کے قدم اگیرے
اگو کوک پئی ہر پاسے روندے گندھاں ویڑے

ورد غماں دی بدلی کڑکی اکھیاں ساون لایا
سہم گئے دل ڈر دے مارے ہڑ ڈکھاں دا آیا

کھا کے غش ڈگی وچ ویڑے ہائے ہائے ماں پتر دی
ڈگدی ڈھیندی اٹھدی بہندی پتر ودعیا کر دی

لے دین کرے تے رووے دم دم ہوش وسارے
نبھ ماری تقدیر وچاری رو رو آئیں مارے

جا بچیا تیرا رب رکھوالا خوش رکھی رب سائیں
وال تیرا نہ ونگا ہووے دیندی کھلی دعائیں

دیکھ جنازہ گھروں نکلا اُس دی بھین ستمیا
چیکاں مار ڈگی وچ ویڑے ٹرن دی ہمت نہ رہیا

سے سماج اوہ رُتاں کتھے کتھے وقت بھلیرے
دُکھاں آن کناتاں گڈیاں سُکھاں چک لے ڈیرے

موہوں دُعا دیوے تے رووے جاہن میریا بھاہیا
جاوے جا رُب حافظ تیرا جا برزخ دیا راہیا

جاوے جا رُب حافظ تیرا جا وے میریا ویرا
کیوں جرساں درد اوّلا دے گیوں دل نوں چیرا

جا وے جا رُب حافظ تیرا روندی بھین نمائی
وانگ پھوہارے اکھیاں وچوں چھم چھم وسدا پائی

جا وے جا وے رُب حافظ تیرا پاویں دلی مراداں
عارف یارا بول اک واری بھین کرے فریاداں

دوست یار پیارے سارے رو رو ہنجوں بھر دے
منگی موت نہ ملدی یارو آئی باجھ نہ مُردے

جس ویلے وچ قبرستانے پہتا آن جنازہ
پرتھی ہم ہما کے آئی کر کر شور آوازہ

چار چوفیر یوں خلقت یارو پڑھن جنازہ آئی
یاراں صفاں جنازہ ہو یا رہی نہ دُھر دُھر کائی

پڑھ جنازہ طیب علی وا کول قبر دے آئے
عارف مٹھ گئی واگ صبر دی روندے چاچے تائے

پڑھ بِسْمِ اللہ طیب علی نون وچ قبر دے دُھر دے
کھول کفن دیاں تنیاں یارو منہ قبلے ول کر دے

پکڑ کدالاں مٹی پاندے کر دے قبر اُچیری
مہل گلابی سٹ دے اُتے رکھدے حص گھنیری

ہتھ اٹھا قبر دے اُتے پڑھدے تڑت دُعائیں
گھت وسیلہ پاک نبی ﷺ وا کر دے عذر گنائیں

منگ دُعا گھراں نون پرتے کر کے رب احوالے
مٹی مار فرشتہ آکھے تڑ جا دُنیا والے

خاتمہ کتاب اور مقولہ شاعر

پوری ہوئی فرمائش جن دی رب دا شکر بجایا
عارف یارا طیب علی دا قصہ جوڑ سنایا

وچ میدان سخن دے یارو گھوڑا عقل دوڑایا
عارف یارا وچ وچھوڑے دل دریا وگایا

سوہل کلاں دا وسن والا میں مسکین نماں
ذات میری جٹ سوہل قدیمی وچ اندراج چوہاناں

وڈیاں سوہلاں دے وچ یارو بہہ کے چڑھدے محلے
عارف یارا طبع کمانوں تیر سخن دے سلے

سال پنجاہ عمر اس ویلے نال حساباں آئی
اصل حقیقت اللہ جانے یاد تاریخ نہ کائی

صدر مُلک دا ہو یا یارو آصف علی زرداری
یوسف رضا وزیر اعظم وچ مملکت ساری

ویہہ سو دس ہو یا سن عیسوی فروری دی اٹھ آئی
چوداں سو اکتی ہجری خزئی صفر دی بھائی

ایس قصے توں پہلاں اگے لکھیا سچا سائیں
کئی کتاباں ضائعیا ہویاں چھاپے چڑھیاں نائیں

قصہ کسی پنوں والا ضائعیا ہو گیا سارا
ہور مقدس نامہ لکھا اوہ وی گم گیا یارا

ہور قصہ اک لکھیا یارو بابے گلن وی دا
اوہ وی ضائعیا ہو گیا یارو لکھیا قلم جلی دا

درد اوتے ایس قصے دا نام دلیوں دھریا
عارف یارا قصہ سارا درد دکھاں دا بھریا

دُعا مصنف

بھل چک میری بخش خدایا توں ایں بخشہارا
فضل تیرے دی آسا اُتے کیا ایڈ پارا

فضلوں فیض کریں جے رتی بن جاوے کم میرا
ہور کدروں کوئی آس نہ مینوں اگو تکیہ تیرا

جیویں عیب گئے نی میرے کر کے کرم کریماں
ایویں عیب چھپائیں سُنن دے کر کے رحم رحیماں

پڑھنے سُننے والے اس دے کریں عطاء جنابوں
ہنڈر میرا کجھ ظاہر ہووے رتا ایس کتابوں

زوقوں شوق دلاں وچ پائیں رکھن چاہ سُنن دا
عارف کدی بیہا نہ ہووے میوہ ایس چمن دا

